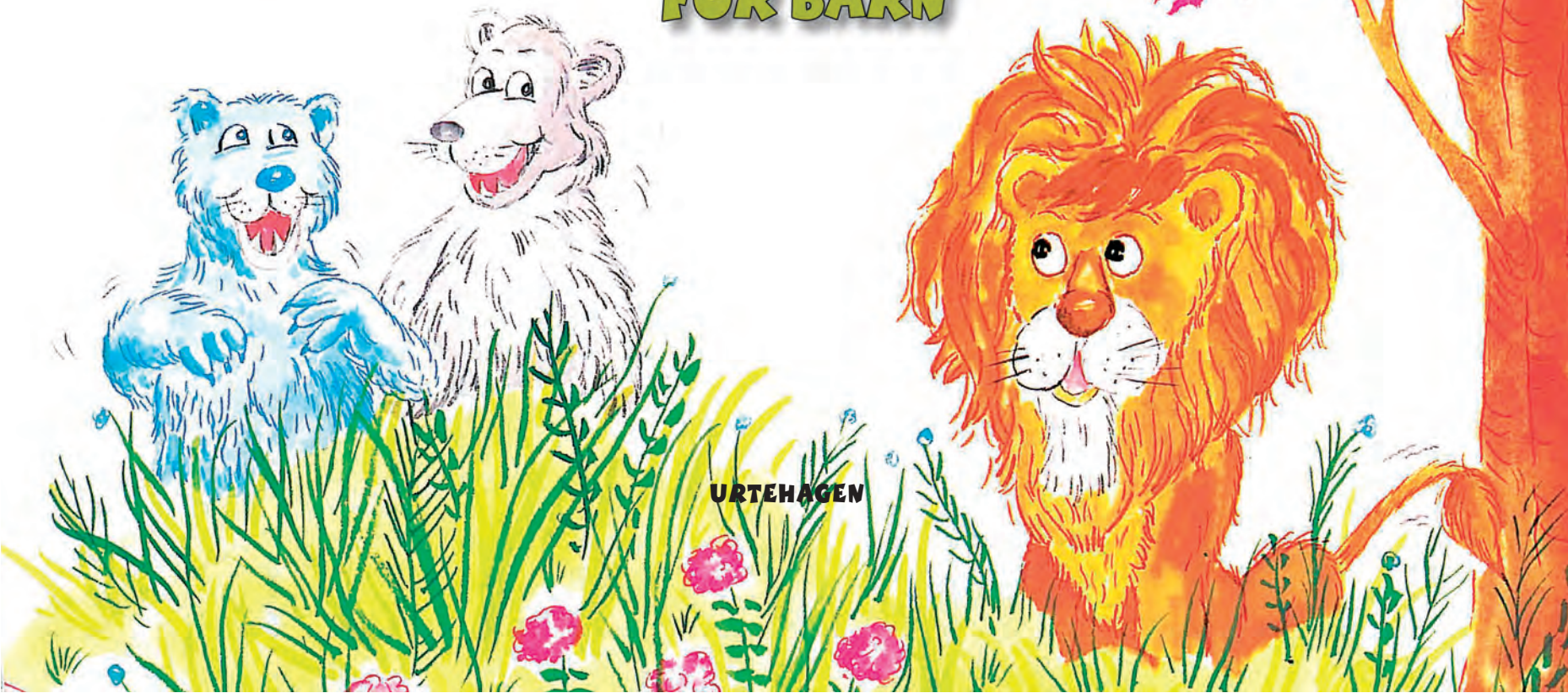


FORTELLINGER
FRA KORANEN
FOR BARN



FORTELLINGER FRA KORANEN FOR BARN

FORTELLINGER FRA KORANEN FOR BARN

URTEHAGEN

Denne boka bygger på en serie bøker fra Goodwords Books, New Dehli.

Tekster: Saniyasnain Khan.

Tegninger: Achla Anand, Achal K. Anand og Gurmeet.

Oversatt og tilrettelagt av: Trond Ali Linstad.

Språkvask: Elin Brodin

Assistanse: Roua Hassan.

Utgitt av Urtehagen.

Oslo, 2011

ISBN 978-82-92061-24-4



INNHold

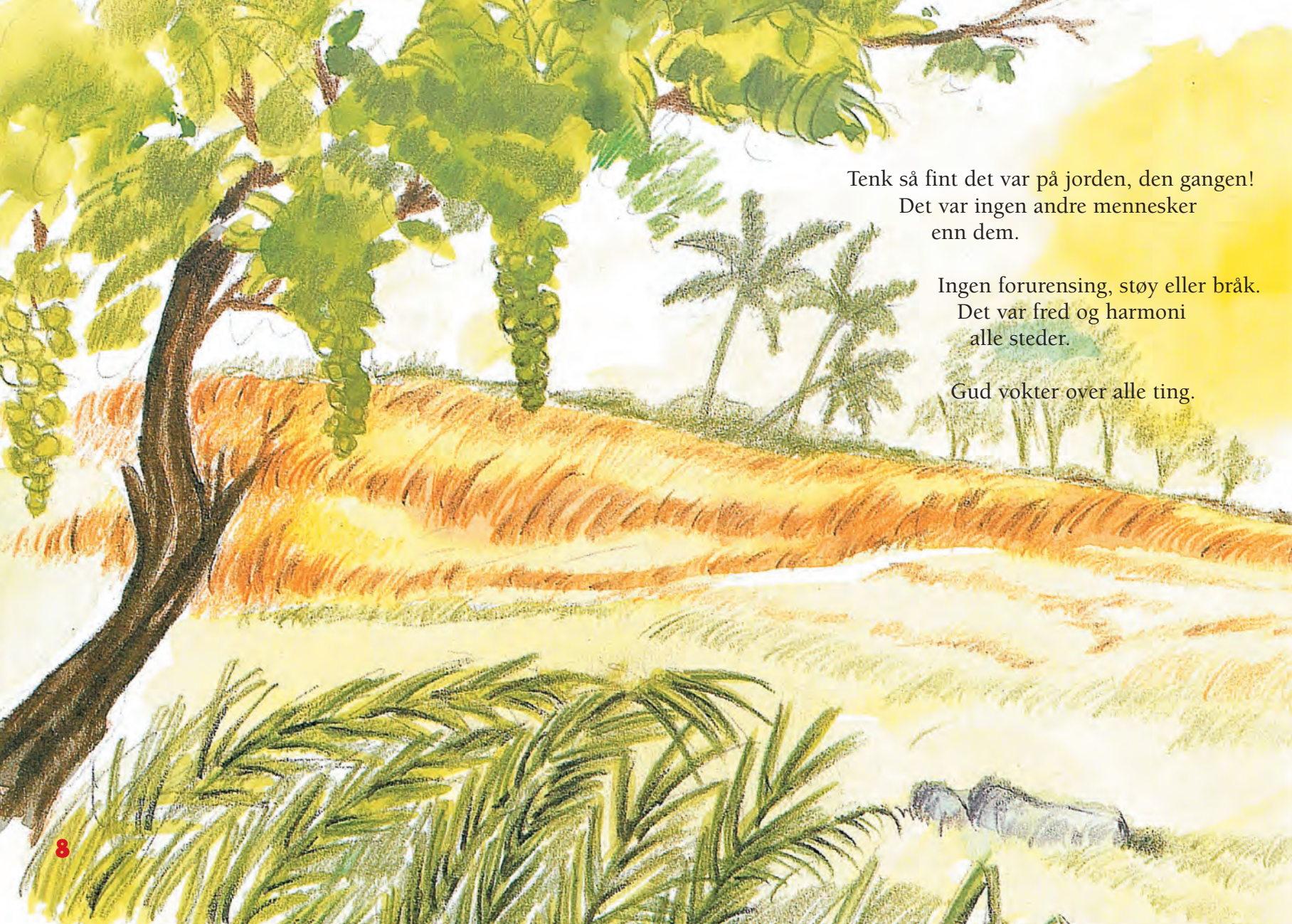
Gud skapte verden	7
To brødre	10
Guds venn	15
Abraham skal ofre Ismail	21
Abraham bygger Kaba	25
En from mann og familien hans	28
I hvalfiskens buk	33
Jernveggen	40
Noas ark	45
De sovende mennene i grotten	54

GUD SKAPTE VERDEN

For lenge siden, da Gud hadde skapt den vakre verden, bestemte Han Seg for å skape mennesket.

Så skapte Han Adam og Eva (Hawa), de to første menneskene på jorden.

Adam og Eva begynte lykkelig det livet de hadde fått.



Tenk så fint det var på jorden, den gangen!
Det var ingen andre mennesker
enn dem.

Ingen forurensing, støy eller bråk.
Det var fred og harmoni
alle steder.

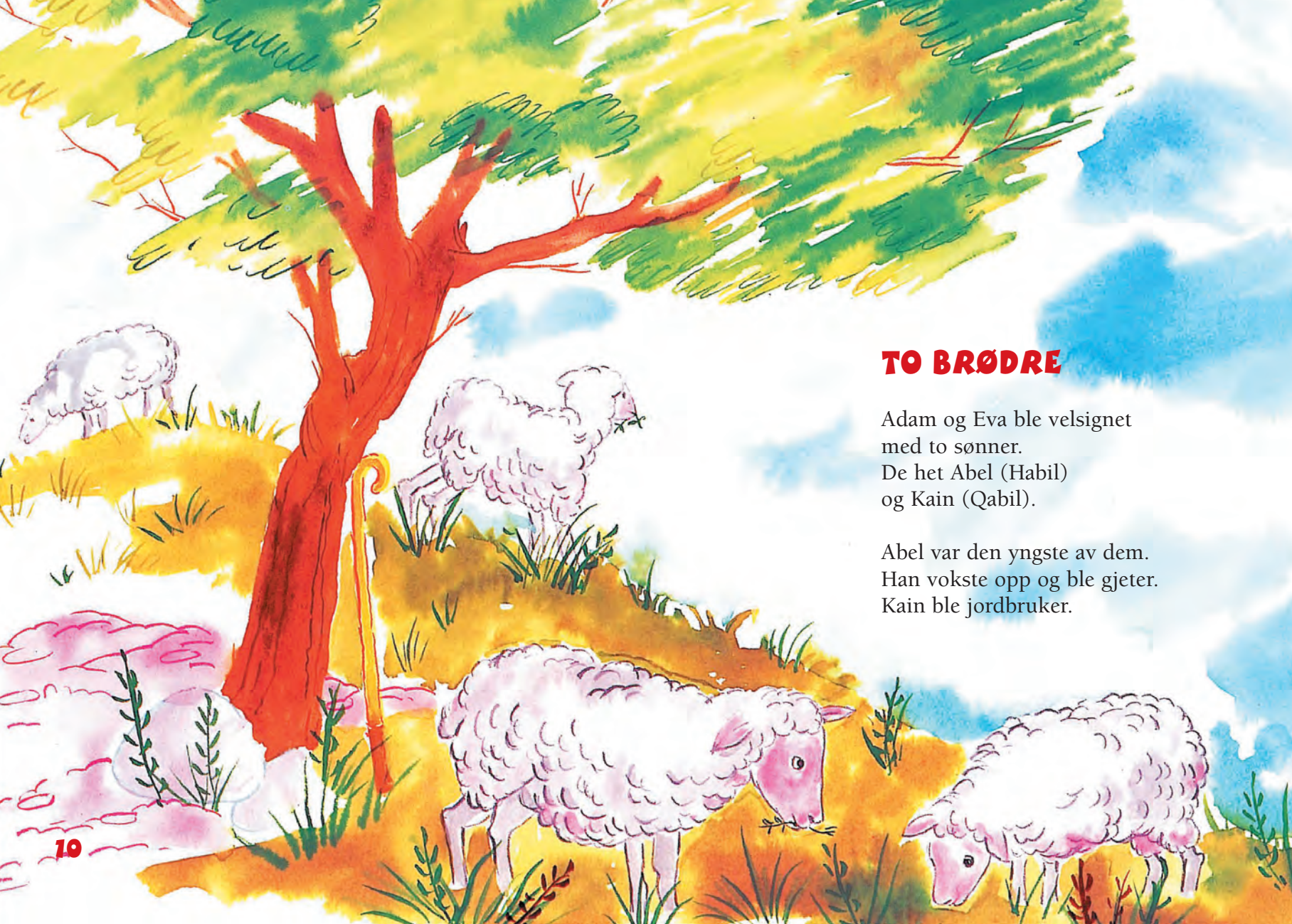
Gud vokter over alle ting.



Gud skapte engler og djinnere også.
De er åndelige vesener, som vi vanligvis
ikke kan se. Engler gjør som Gud vil.
Djinnere har vilje selv.

En djinner het Iblis. Han satte seg opp
mot Gud.

Iblis vil friste menneskene,
og lede dem på feil vei.



TO BRØDRE

Adam og Eva ble velsignet
med to sønner.
De het Abel (Habil)
og Kain (Qabil).

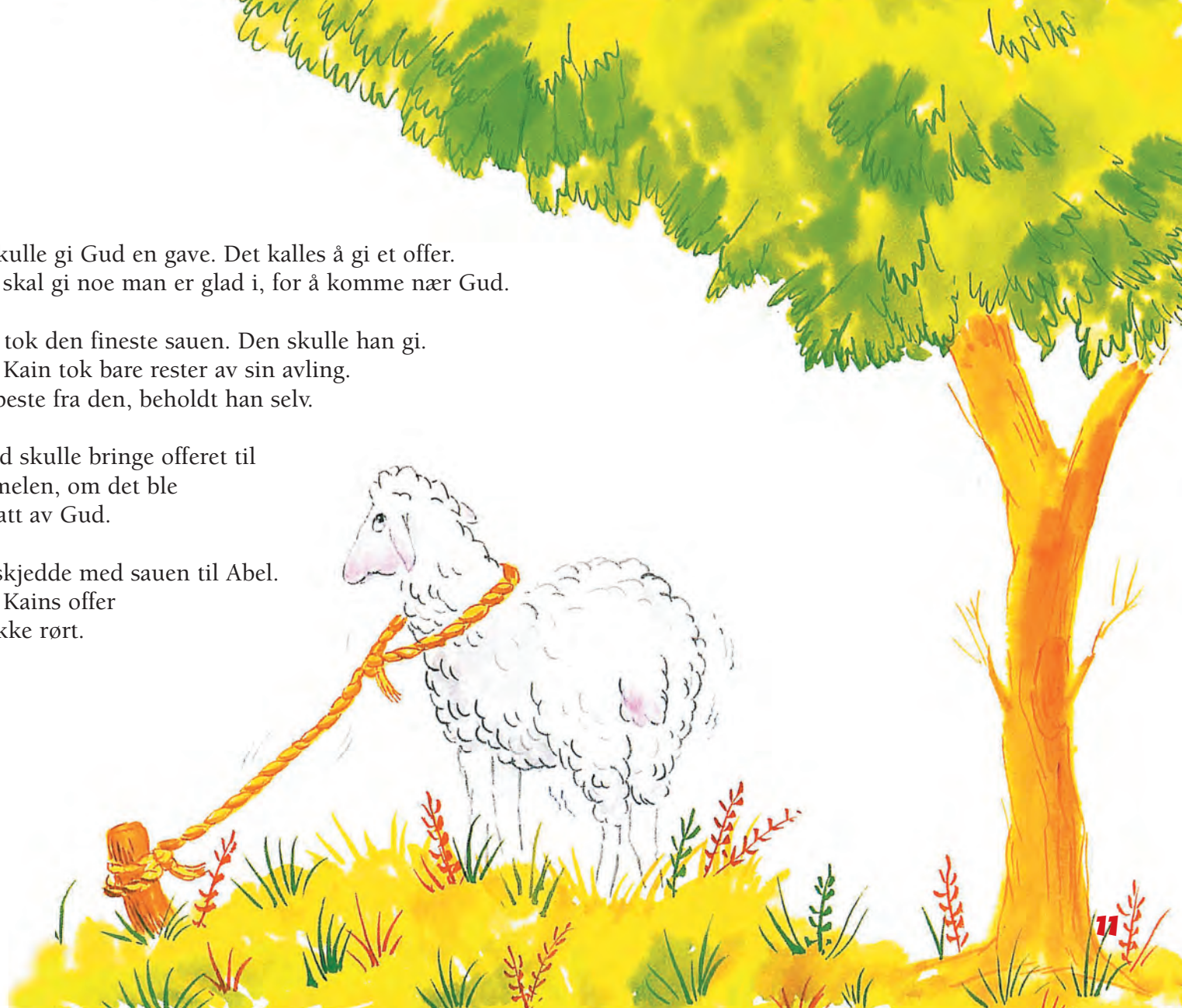
Abel var den yngste av dem.
Han vokste opp og ble gjeter.
Kain ble jordbruker.

De skulle gi Gud en gave. Det kalles å gi et offer.
Man skal gi noe man er glad i, for å komme nær Gud.

Abel tok den fineste sauene. Den skulle han gi.
Men Kain tok bare rester av sin avling.
Det beste fra den, beholdt han selv.

En ild skulle bringe offeret til
himmelen, om det ble
godtatt av Gud.

Det skjedde med sauene til Abel.
Men Kains offer
ble ikke rørt.



Kain ble skuffet og sint.

Abel sa: «Ditt offer ble ikke godtatt,
for du frykter ikke Gud i ditt hjerte.»

Kain ble sjalu på broren,
og ville drepe ham.

Abel forsto det, og sa:
«Selv om du løfter din hånd
mot meg, så vil ikke jeg
løfte min hånd mot deg,
for jeg frykter Gud,
verdens Herre.»



Kain ble enda mer sint.
Og så drepte han sin bror, Abel.

Kain angret seg straks.
Men da var det for sent.
Abel lå død på jorden.

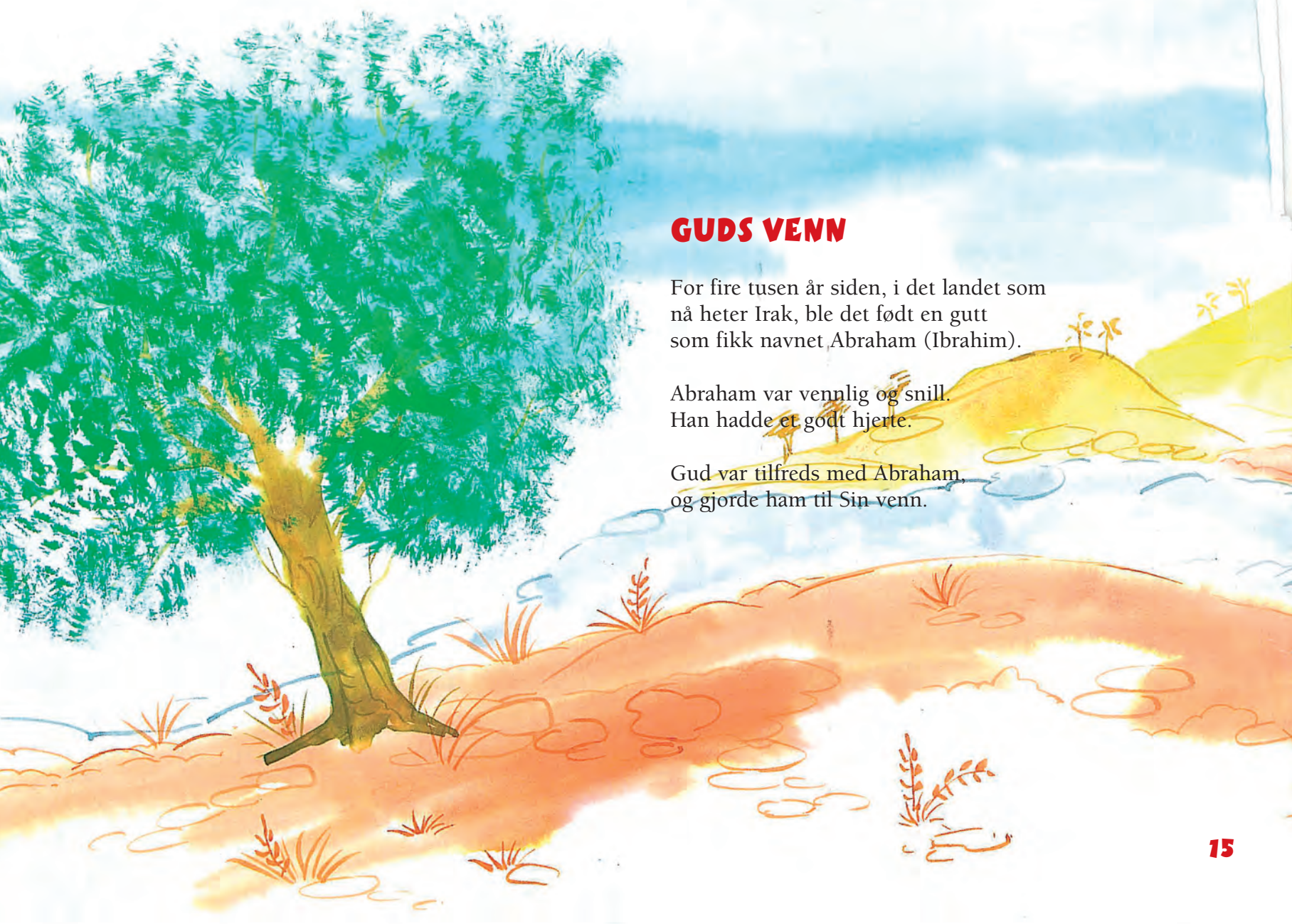
Himmelen over dem ble mørk.
Både dyr og planter sørget.
For første gang hadde et menneske
drept et annet menneske.



Hva kan vi lære av dette?
Jo, ingen som tror, må kjempe
mot en annen som tror.
Vi skal huske hva Koranen sier:

«Dersom noen dreper et menneske (...),
er det som å drepe hele menneskeheten,
og om noen redder et menneske,
er det som å redde hele
menneskeheten.»



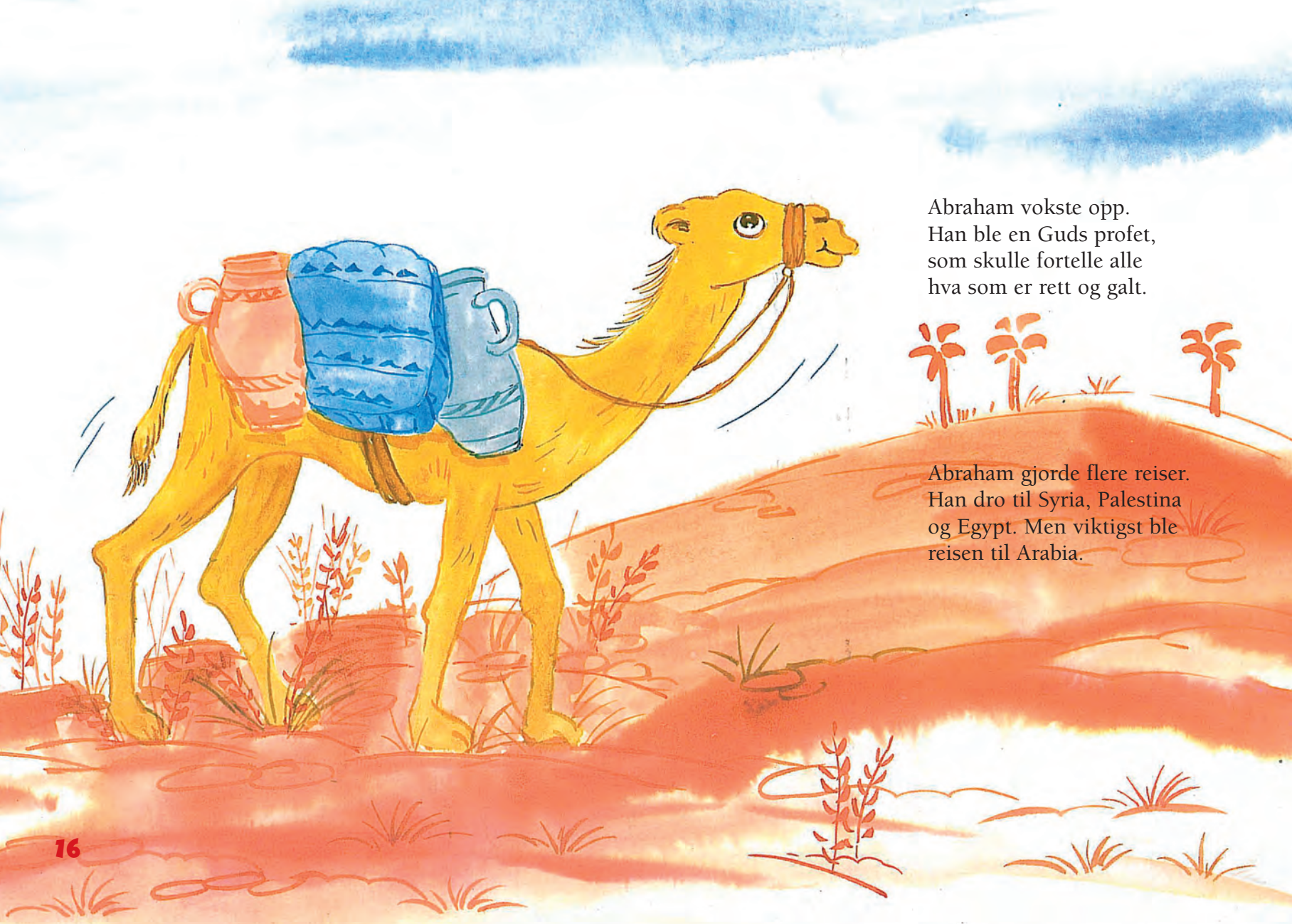


GUDS VENN

For fire tusen år siden, i det landet som nå heter Irak, ble det født en gutt som fikk navnet Abraham (Ibrahim).

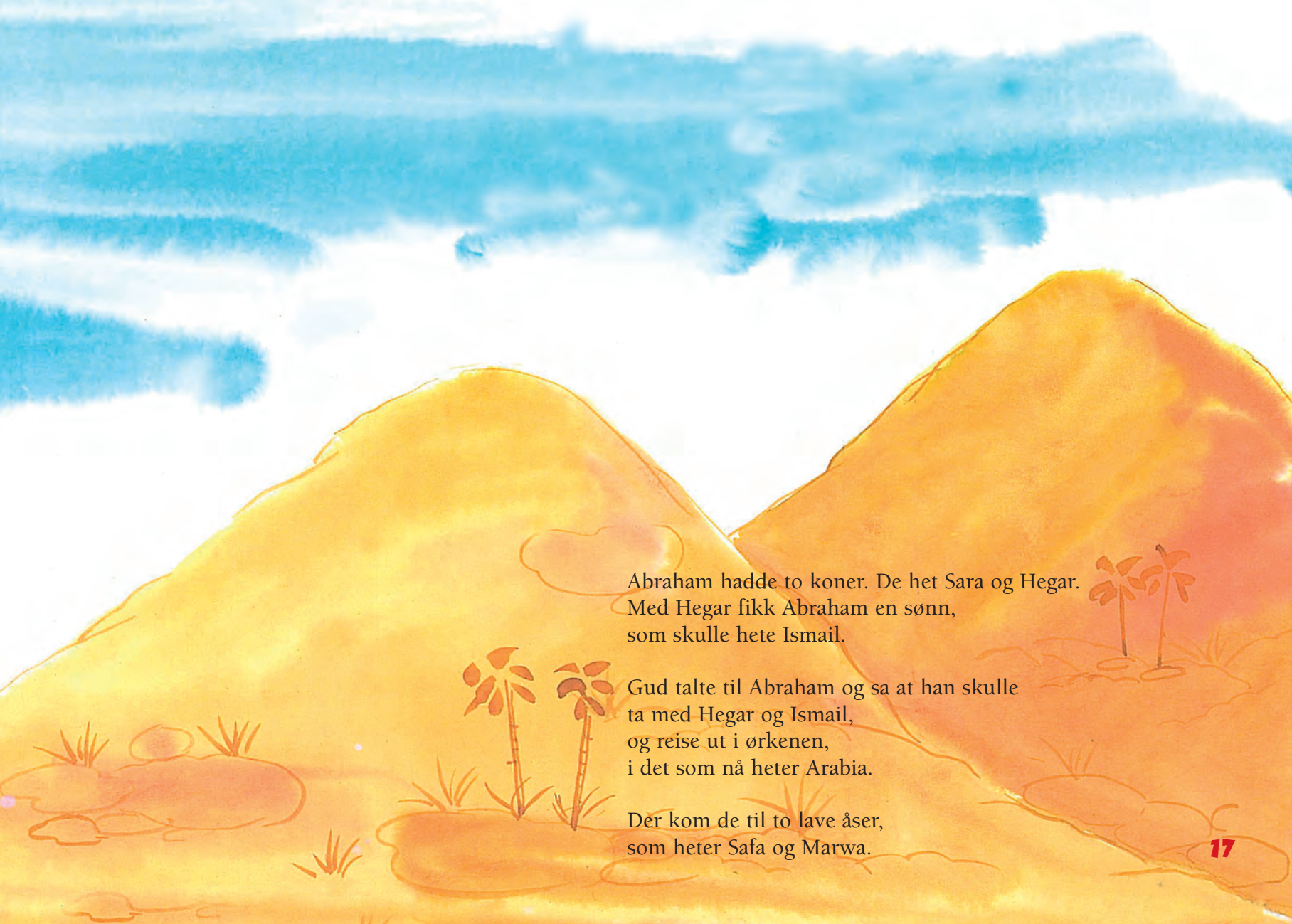
Abraham var vennlig og snill.
Han hadde et godt hjerte.

Gud var tilfreds med Abraham,
og gjorde ham til Sin venn.



Abraham vokste opp.
Han ble en Guds profet,
som skulle fortelle alle
hva som er rett og galt.

Abraham gjorde flere reiser.
Han dro til Syria, Palestina
og Egypt. Men viktigst ble
reisen til Arabia.



Abraham hadde to koner. De het Sara og Hegar.
Med Hegar fikk Abraham en sønn,
som skulle hete Ismail.

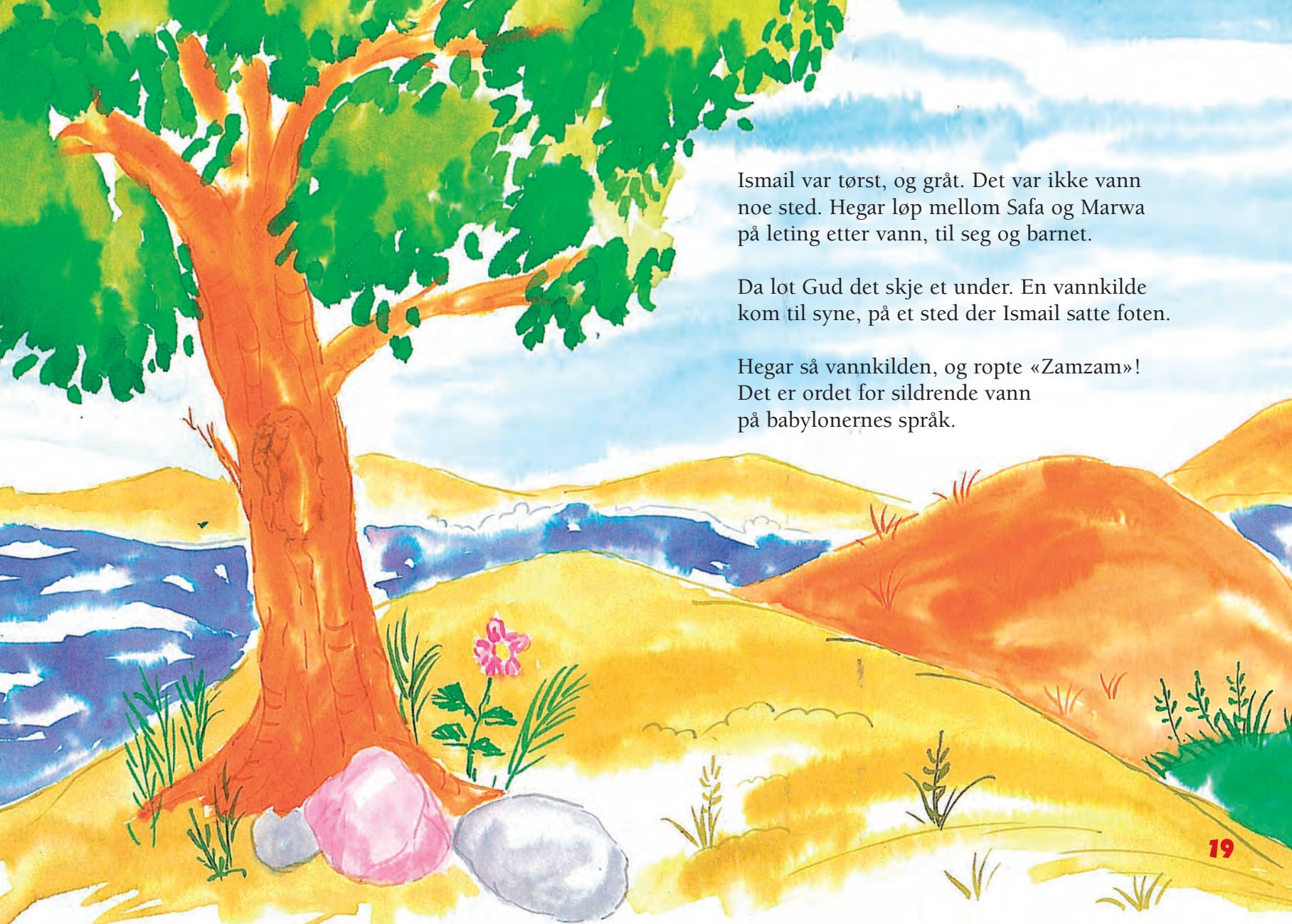
Gud talte til Abraham og sa at han skulle
ta med Hegar og Ismail,
og reise ut i ørkenen,
i det som nå heter Arabia.

Der kom de til to lave åser,
som heter Safa og Marwa.



Gud talte til Abraham og sa
han skulle la Hegar og Ismail bli igjen der.
Men de skulle ikke frykte eller sørge, sa Gud,
for Han skulle passe på dem.

Hegar og Ismail stolte på Gud.
Og Abraham reiste tilbake til Sara.



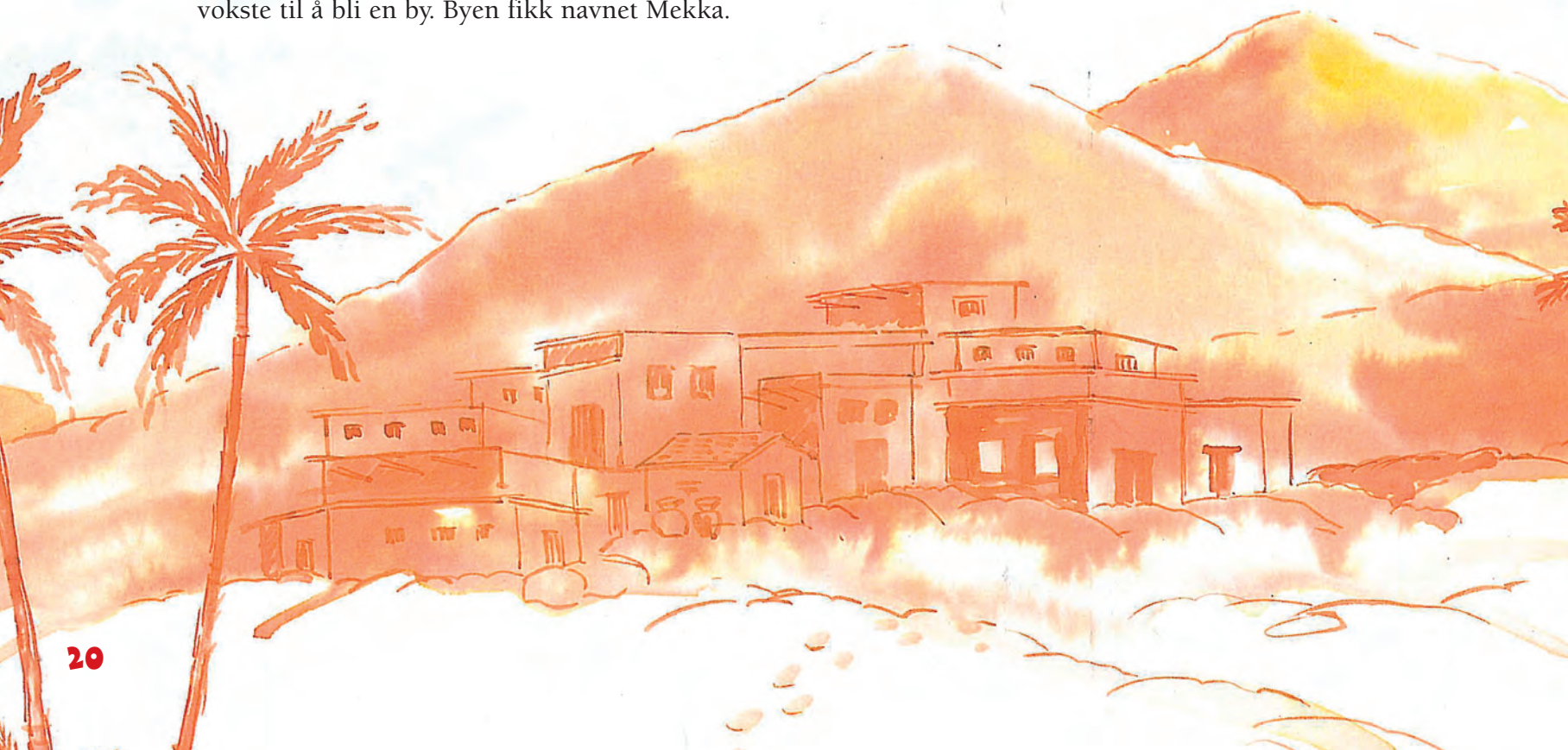
Ismail var tørst, og gråt. Det var ikke vann
noe sted. Hegar løp mellom Safa og Marwa
på leting etter vann, til seg og barnet.

Da lot Gud det skje et under. En vannkilde
kom til syne, på et sted der Ismail satte foten.

Hegar så vannkilden, og ropte «Zamzam»!
Det er ordet for sildrende vann
på babylonernes språk.

Hegar og Ismail slo seg ned ved kilden.
Stedet ble rasteplass for karavaner.

Flere andre flyttet også dit, og stedet
vokste til å bli en by. Byen fikk navnet Mekka.



ABRAHAM SKAL OFRE ISMAIL

Abraham drømte at Gud talte til ham.
Gud sa han skulle ofre Ismail.

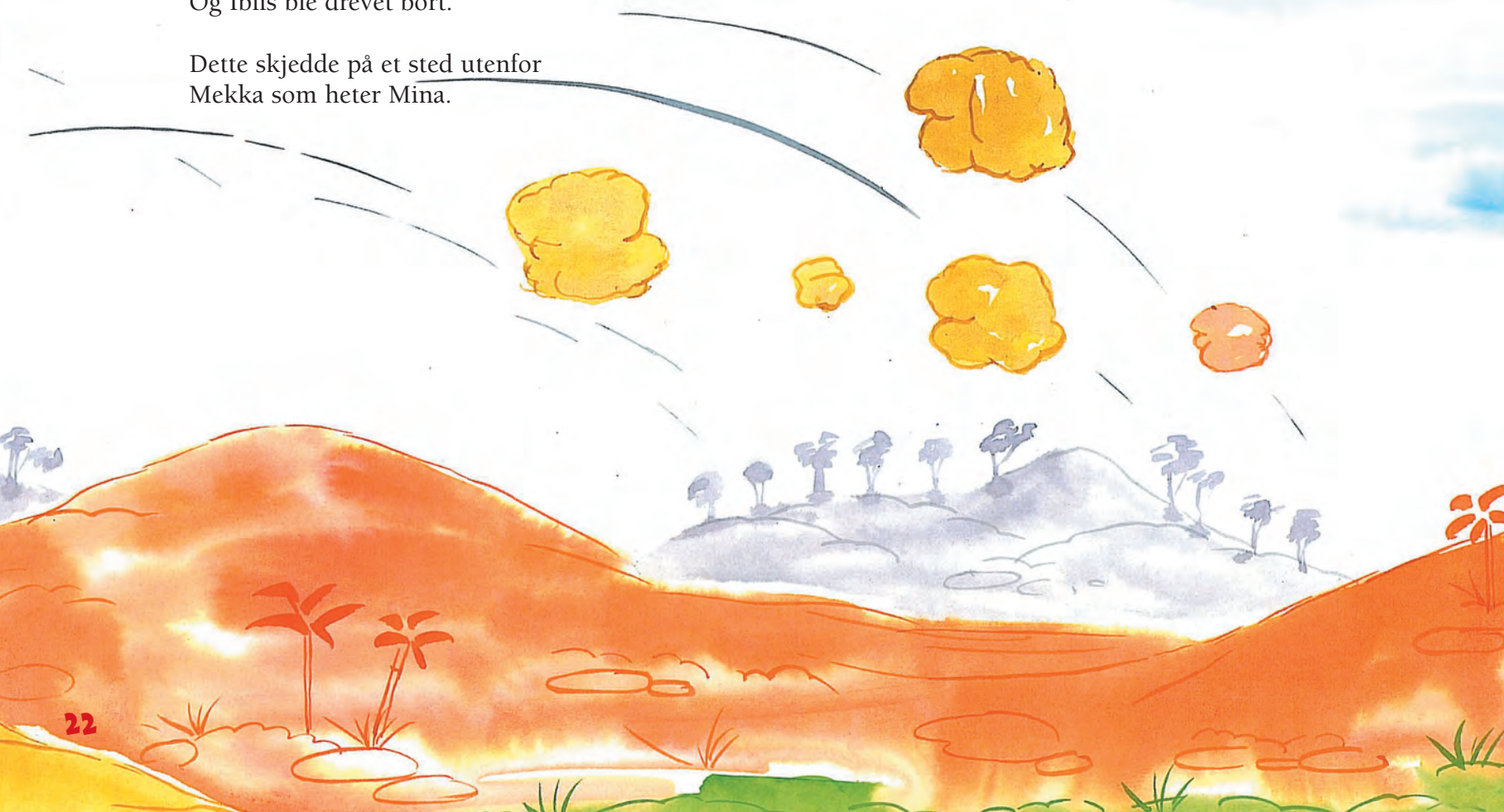
Å ofre betyr at vi gir eller skiller oss fra
noe, som vi er veldig glad i.

Abraham fortalte Ismail om drømmen.
Og Ismail var en tapper gutt.
Abraham og Ismail trodde på Gud.
De ville gjøre som Gud befalte.

Iblis (Satan) ville få dem fra det.
De burde være ulydige mot Gud, mente han.

Men Abraham kastet steiner på Iblis.
Ismail og Hegar gjorde det samme.
Og Iblis ble drevet bort.

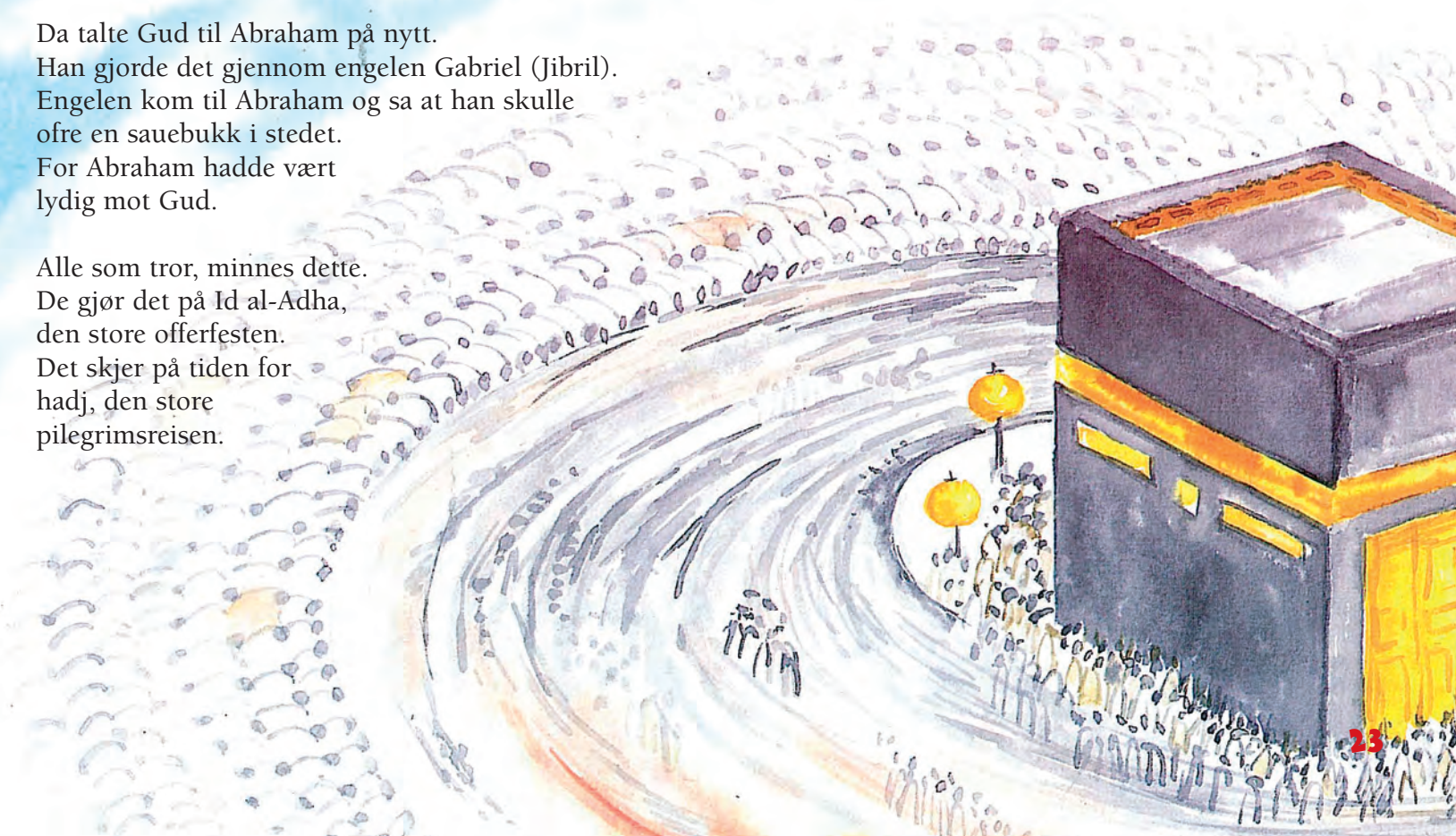
Dette skjedde på et sted utenfor
Mekka som heter Mina.



Abraham skulle ofre Ismail.
Det måtte skje med en skarp kniv.
Abraham gjorde seg klar til dette.
For han ville gjøre som Gud befalte.

Da talte Gud til Abraham på nytt.
Han gjorde det gjennom engelen Gabriel (Jibril).
Engelen kom til Abraham og sa at han skulle
ofre en sauebukk i stedet.
For Abraham hadde vært
lydig mot Gud.

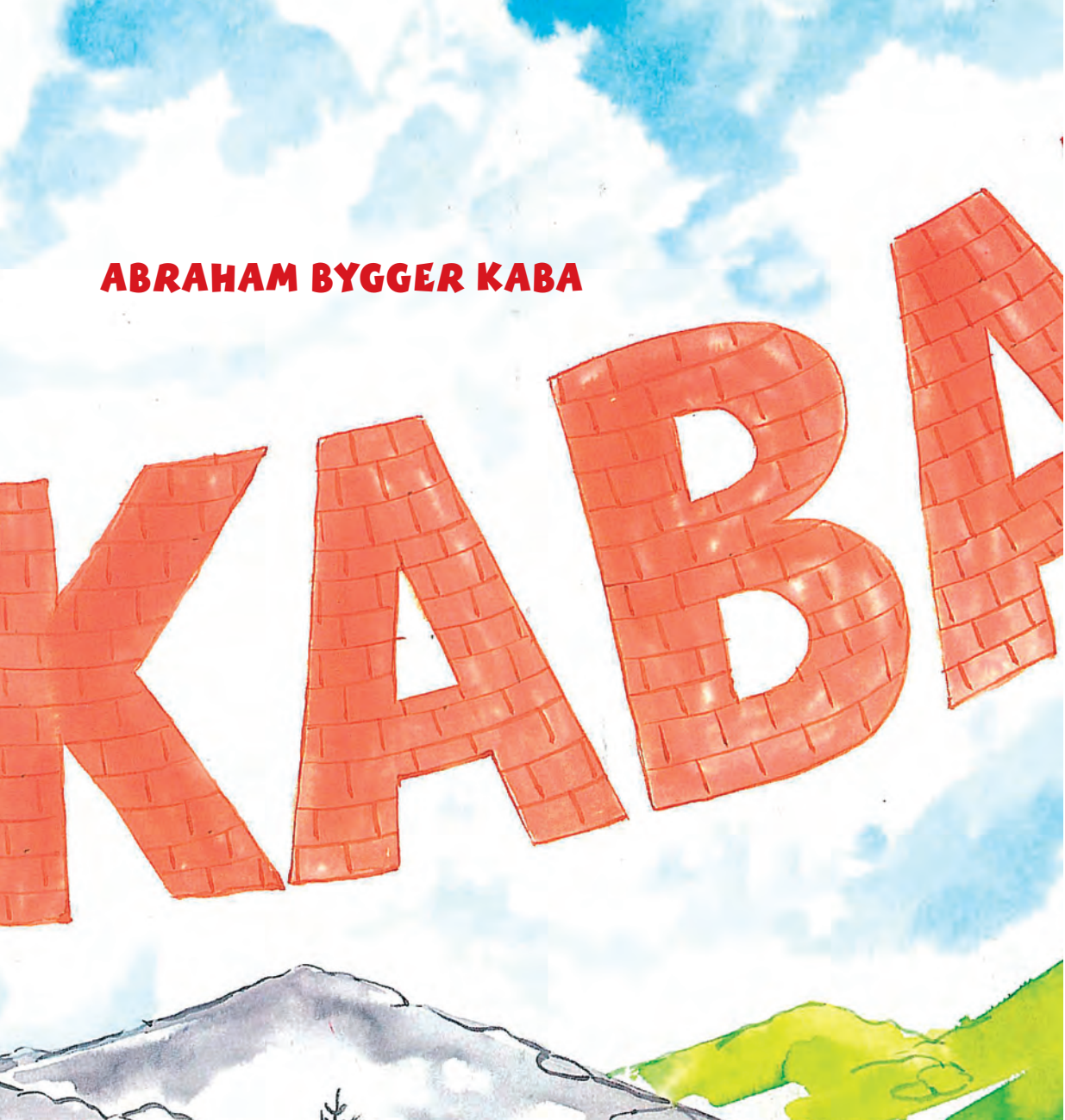
Alle som tror, minnes dette.
De gjør det på Id al-Adha,
den store offerfesten.
Det skjer på tiden for
hadj, den store
pilegrimsreisen.



Vi minnes Abraham som skulle ofre sin sønn.
Han var villig til å gjøre det, for Gud.

Alle troende må være villige
til å ofre alt kjært de har!
Penger, eiendom og rikdom,
ja, selv våre egne liv,
må vi kunne gi for troen.





ABRAHAM BYGGER KABA

Gud sa til Abraham og Ismail
at de skulle bygge Guds hus,
Kaba, i Mekka.

De tok steiner fra åsene omkring.

Abraham ba for landet, og sa:
«Herre, gjør dette til et trygt sted,
og gi rikelig med frukt til folket,
om de tror på Gud og Den siste
dagen.»

Gud sa Han skulle gjøre det,
men bare for en begrenset tid.
Så skal folk bli stilt til ansvar
for alle de ting som de har gjort.



Abraham og Ismail ba til Gud og sa
at en profet måtte stå fram i Mekka.
Han skulle opplyse og lære folk
om hva som er rett og galt.

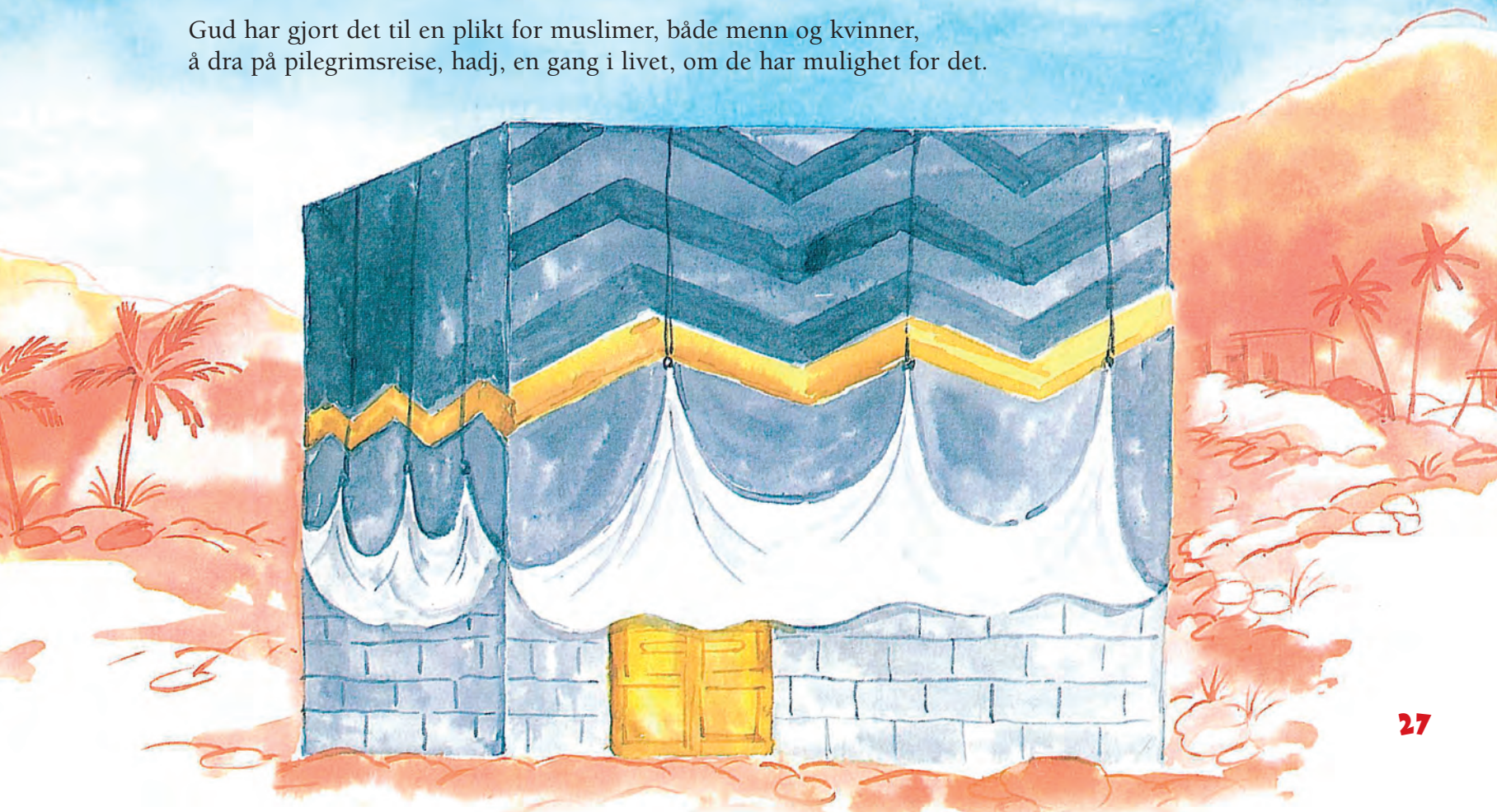
Bønneren deres ble hørt.
Og mange år senere ble Muhammed
(fred med ham) født i byen.

Muhammed er den siste profet.

Gud bød Abraham å ta vare på Kaba.
Han skulle holde Huset rent for alle som ville besøke det.

Gud sa: «Kall folk til pilegrimsreisen.
De skal komme til fots, eller ridende på raske kameler. Og fra de fjerneste steder.»

Gud har gjort det til en plikt for muslimer, både menn og kvinner,
å dra på pilegrimsreise, hadj, en gang i livet, om de har mulighet for det.



EN FROM MANN OG FAMILIEN HANS

Profeten Jakob (Yaqub) var en from mann.
Han levde i Kanan, et stykke fra Jerusalem.
Der bodde han med familien sin, i telt.

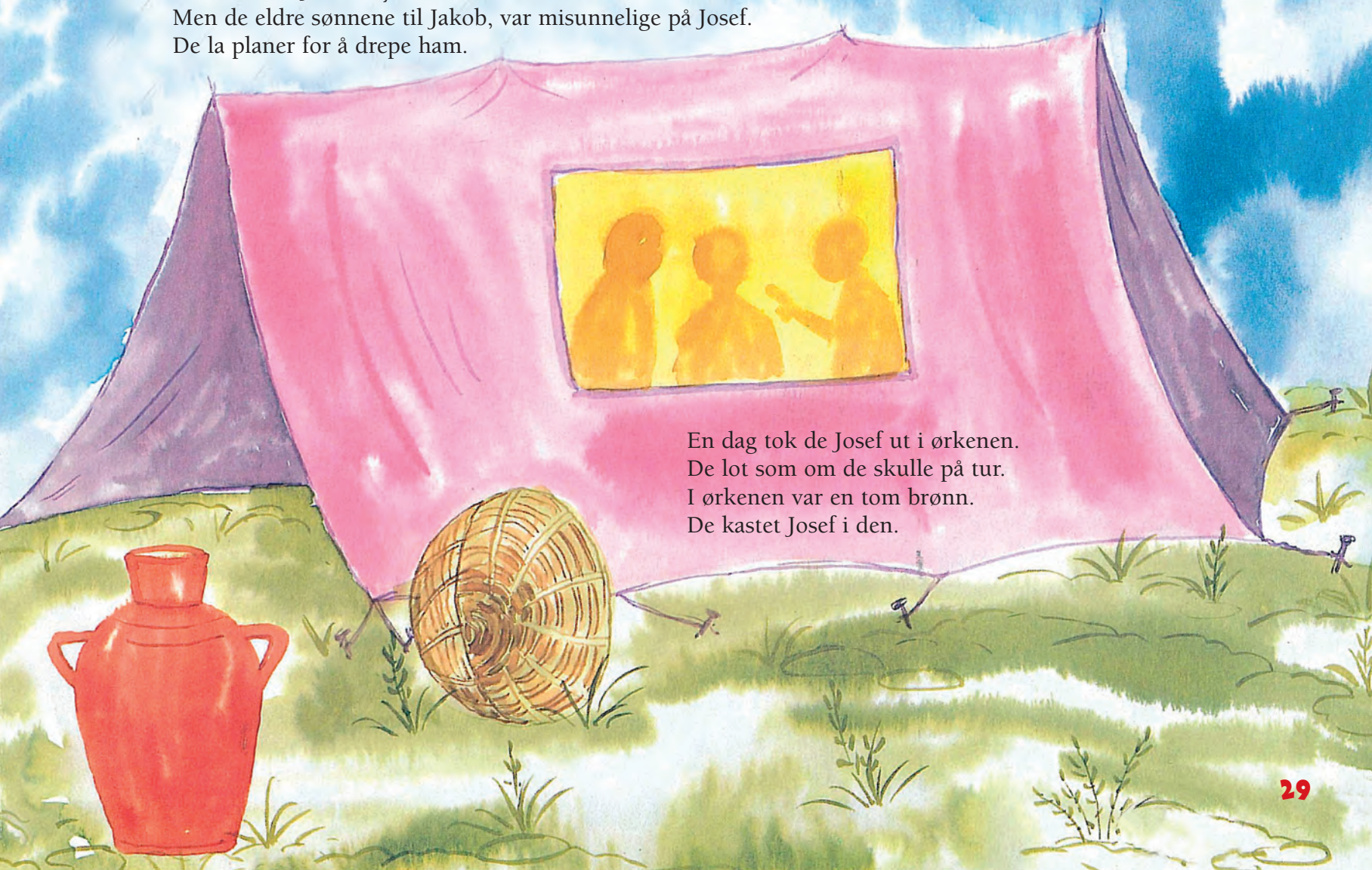
Jakob hadde tolv sønner.
Den nest yngste av sønnene het Josef (Yusuf).

Josef hadde en rar drøm.
Han drømte at elleve
stjerner, sol og måne
bøyde seg for ham!

Han fortalte faren om drømmen.
Faren forsto at det ventet gutten
store ting.



Faren elsket Josef høyt.
Men de eldre sønnene til Jakob, var misunnelige på Josef.
De la planer for å drepe ham.



En dag tok de Josef ut i ørkenen.
De lot som om de skulle på tur.
I ørkenen var en tom brønn.
De kastet Josef i den.



Josef kom ikke opp.
Men han visste at
Gud ville hjelpe.

Faren ble fylt av sorg
da Josef ikke kom hjem.

Josef lå på bunnen av brønnen.
Han skimtet bare himmelen
over.



Det stoppet en karavane ved brønnen.
Karavanen var på vei til Egypt.
Noen kastet en bøtte i brønnen for å
hente opp vann. Overraskelsen var stor da
en ung gutt - Josef - ble dratt opp, med bøtten.

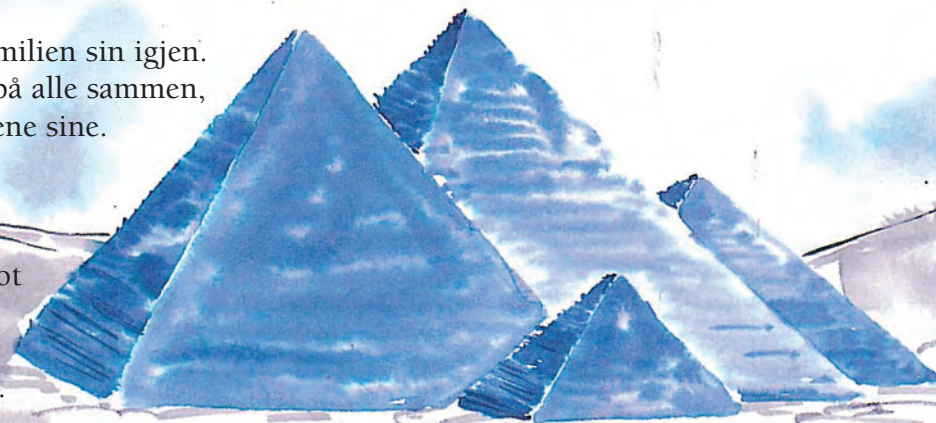
Folk i karavanen tok med Josef til Egypt. Der solgte de
ham til en prins.
Prinsen likte gutten.
Han lot konen sin
ta vare på ham.



Josef fikk høy stilling i Egypt.
Han ble minister for mat og forsyning.
Slik reddet han mange mennesker,
da det ble tørke og uår i landet.

Josef møtte familien sin igjen.
Han tok vare på alle sammen,
og tilga brødrene sine.

Josef var
takknemlig mot
Gud, Som
hjalp og
passet på ham.

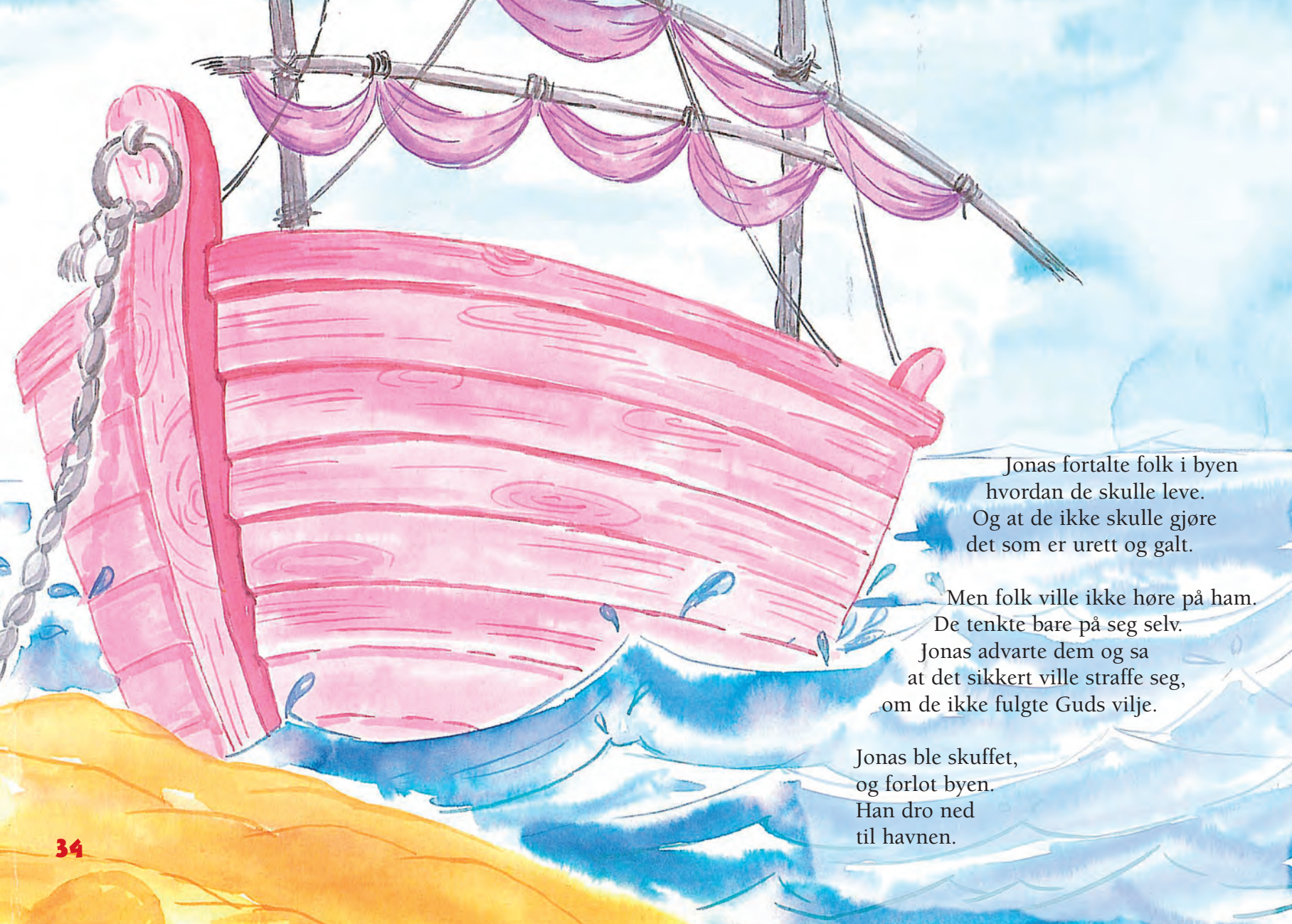




I HVALFISKENS BUK

Nineve het en gammel by, i det som nå er Irak.
Byen lå langs elven Tigris.

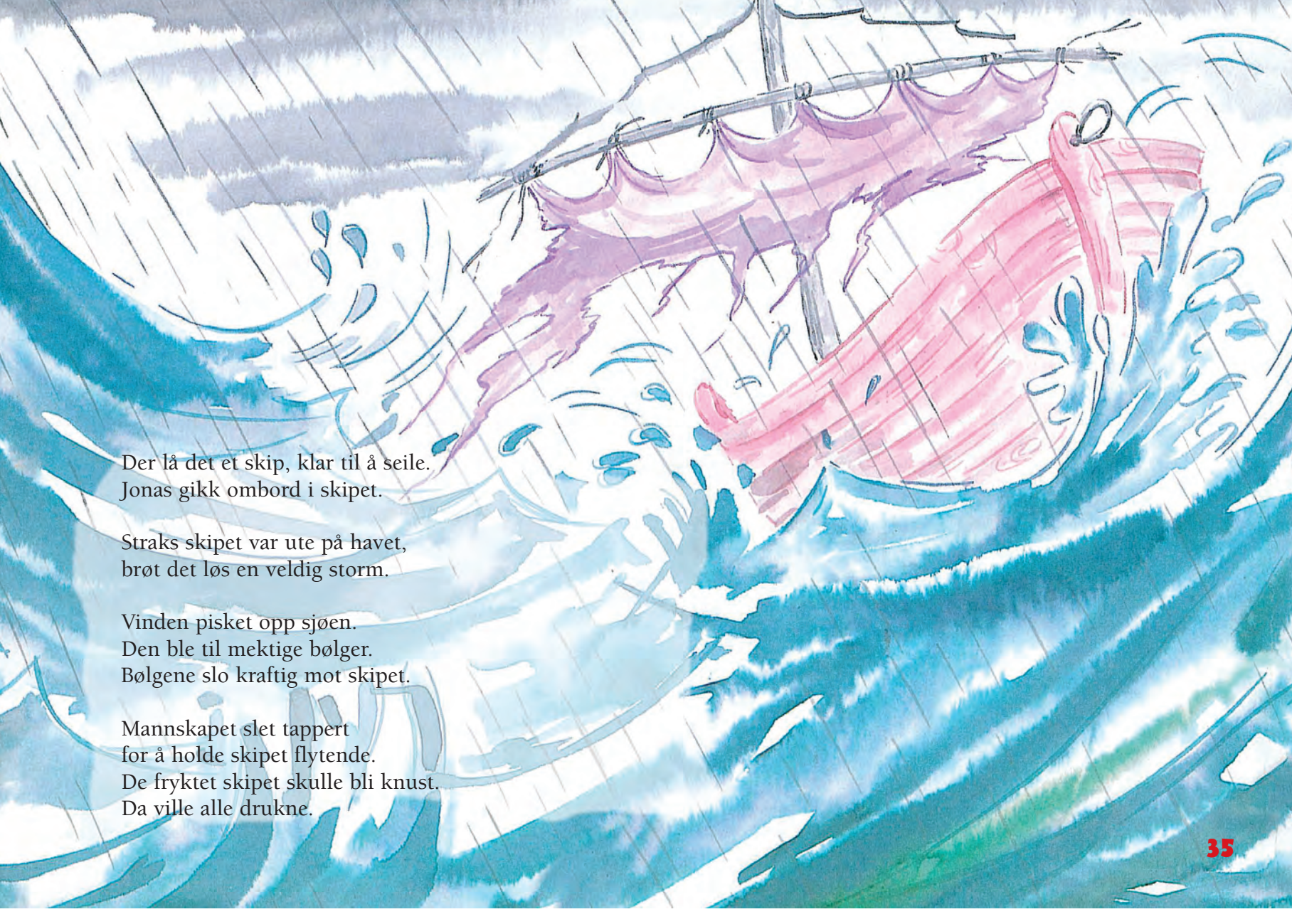
Gud sendte Jonas (Yunus) som profet til byen,
for å lære folket der hva som er rett og galt.
Det skjedde for nesten tre tusen år siden.



Jonas fortalte folk i byen
hvordan de skulle leve.
Og at de ikke skulle gjøre
det som er urett og galt.

Men folk ville ikke høre på ham.
De tenkte bare på seg selv.
Jonas advarte dem og sa
at det sikkert ville straffe seg,
om de ikke fulgte Guds vilje.

Jonas ble skuffet,
og forlot byen.
Han dro ned
til havnen.



Der lå det et skip, klar til å seile.
Jonas gikk ombord i skipet.

Straks skipet var ute på havet,
brøt det løs en veldig storm.

Vinden pisket opp sjøen.
Den ble til mektige bølger.
Bølgene slo kraftig mot skipet.

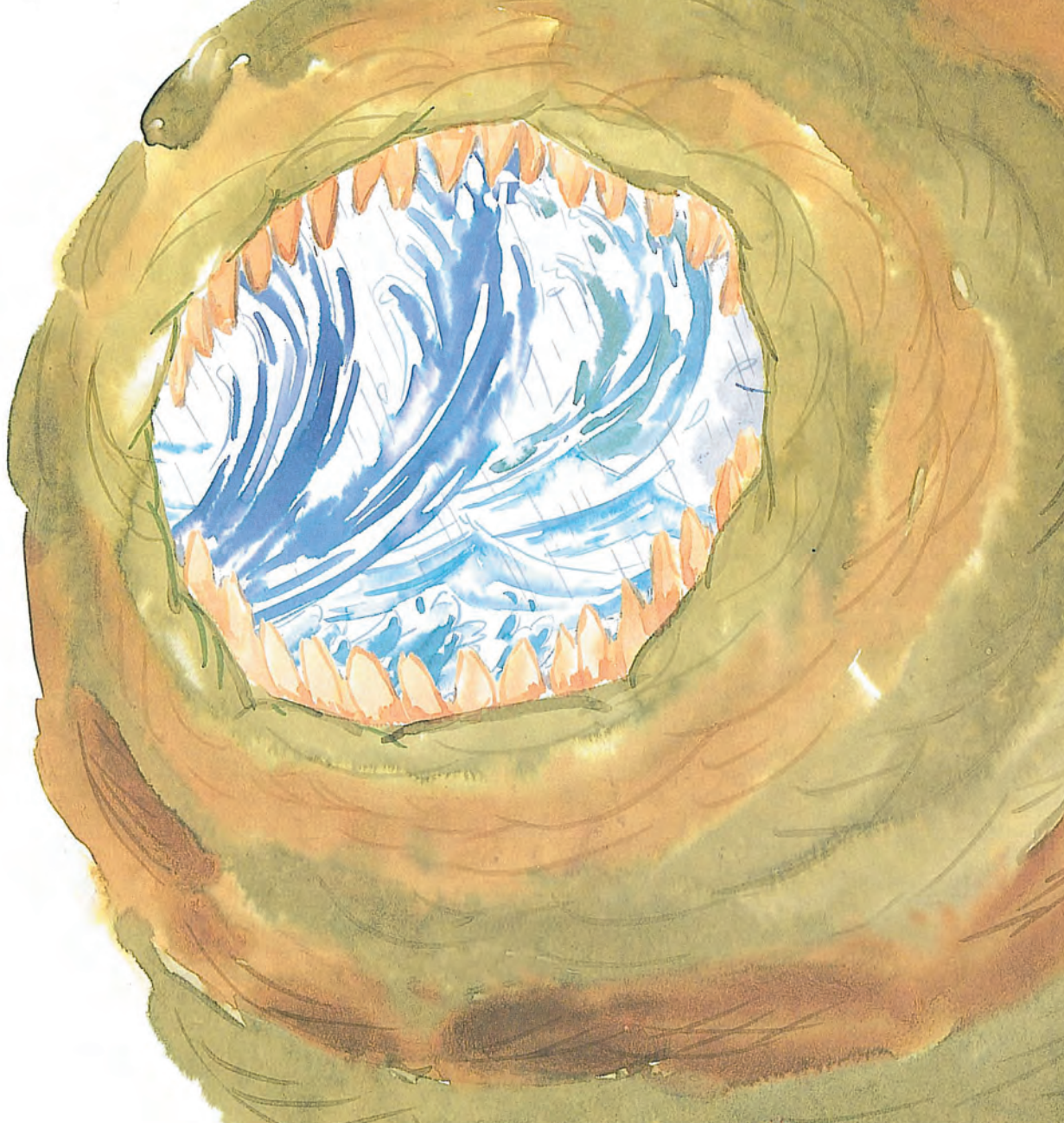
Mannskapet slet tappert
for å holde skipet flytende.
De fryktet skipet skulle bli knust.
Da ville alle drukne.

De kastet last overbord for å kunne styre skipet.
Jonas måtte hoppe i sjøen.

Han strevde med å holde seg flytende,
og gispet etter luft.

Da kom en stor hvalfisk forbi.
Den gapte, og slukte Jonas.



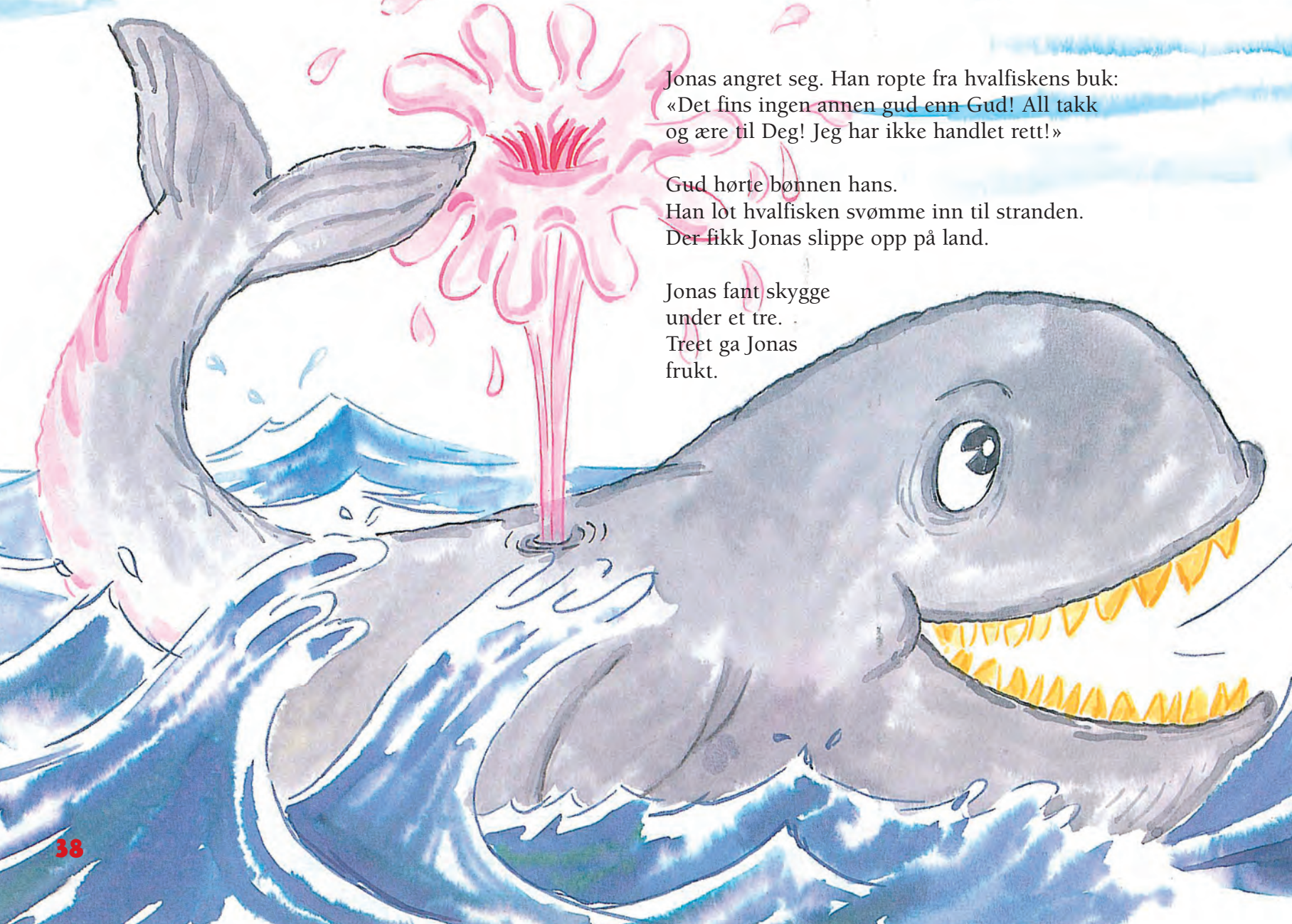


Jonas lå i hvafiskens buk.
Han hadde ikke druknet,
men var i live.

Han forsto at han hadde
handlet feil,
ved å forlate byen.
Han skulle ha
kjempet videre,
for å få folket der
på rett vei.

Det var han selv
som hadde valgt å dra.
Gud hadde ikke sagt det.

Nå var folket overlatt
til sin egen skjebne.



Jonas angret seg. Han ropte fra hvalfiskens buk:
«Det fins ingen annen gud enn Gud! All takk
og ære til Deg! Jeg har ikke handlet rett!»

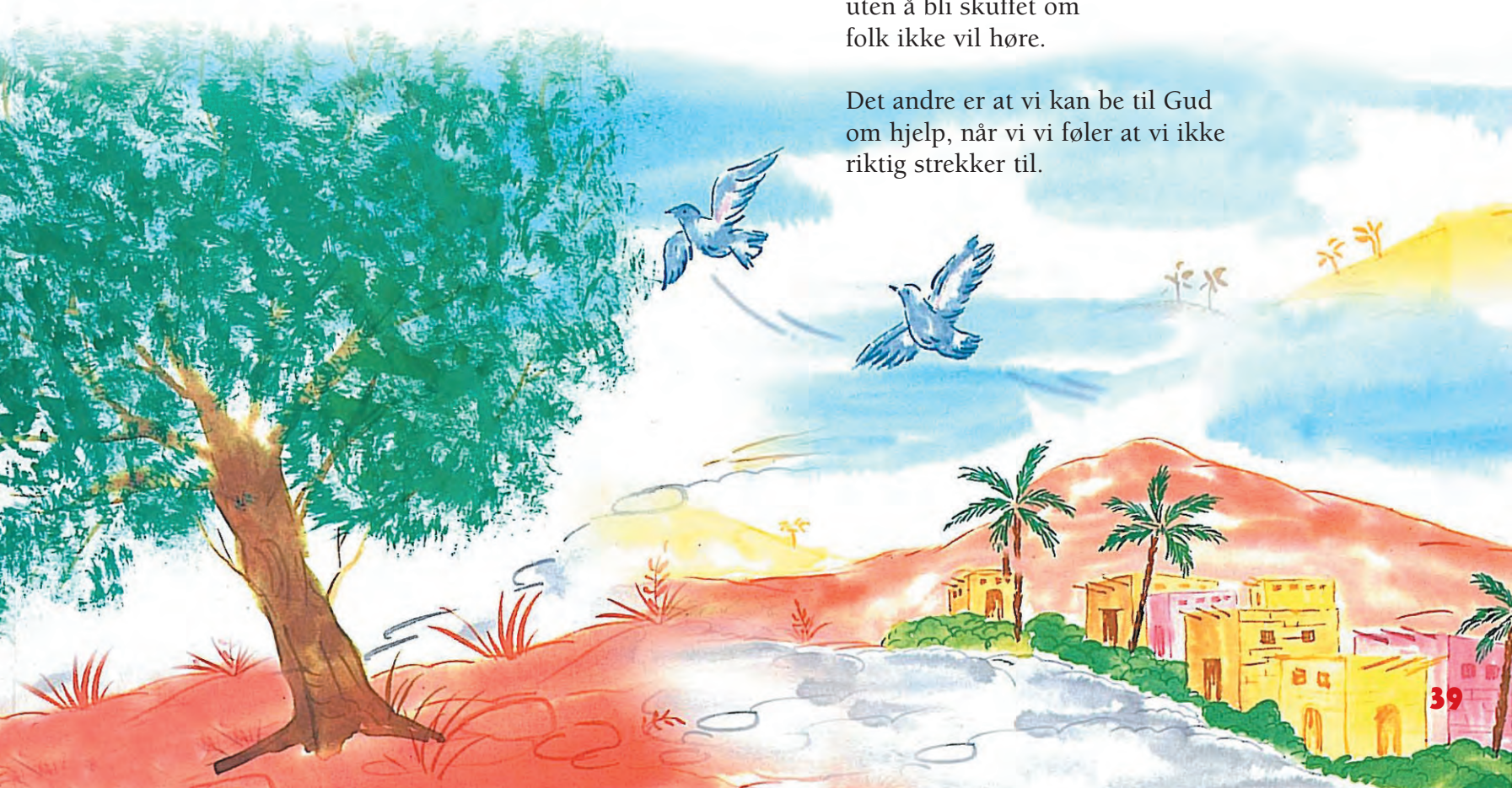
Gud hørte bønnen hans.
Han lot hvalfisen svømme inn til stranden.
Der fikk Jonas slippe opp på land.

Jonas fant skygge
under et tre.
Treet ga Jonas
frukt.

Jonas gikk tilbake til Nineve.
Han snakket på nytt til folket.
Og nå var det mange som hørte.

To ting kan vi lære av denne historien.
Det ene er at vi må snakke til alle
om hva som er rett og galt,
uten å bli skuffet om
folk ikke vil høre.

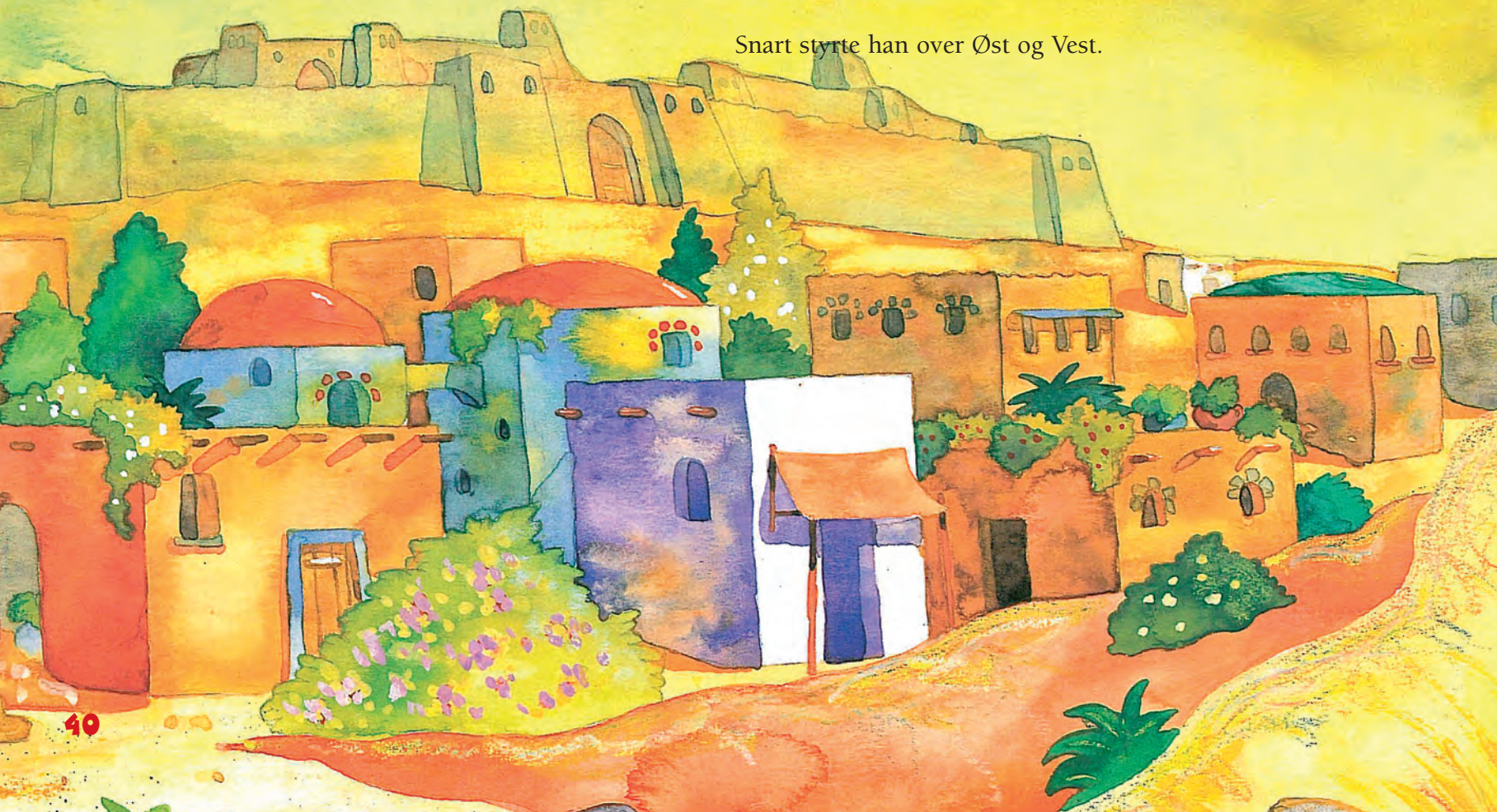
Det andre er at vi kan be til Gud
om hjelp, når vi vi føler at vi ikke
riktig strekker til.



JERNVEGGEN

For veldig lenge siden levde det en mektig konge.
Kongen het Dhul Karnaian.
Han sendte ut mange soldater,
og erobret nytt land.

Snart styrte han over Øst og Vest.





Han var en rettferdig konge,
som beskyttet de som var svake,
og straffet de som var onde.

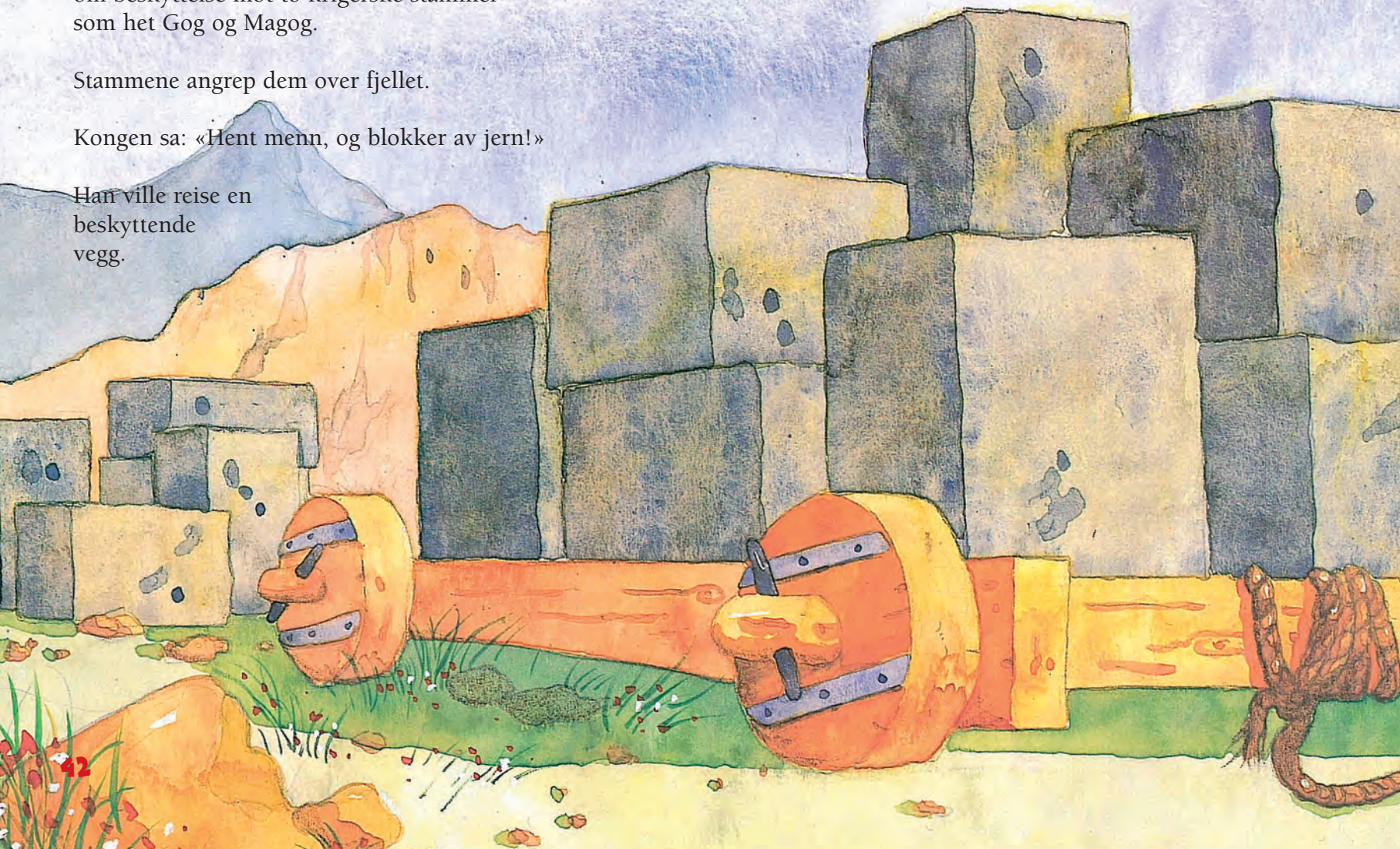
Han reiste langt i riket sitt.
Og kom til Kaukasus fjell,
mellom Svartehavet
og Det kaspiske hav.

Der møtte han mange mennesker. De ba ham
om beskyttelse mot to krigerske stammer
som het Gog og Magog.

Stammene angrep dem over fjellet.

Kongen sa: «Hent menn, og blokker av jern!»

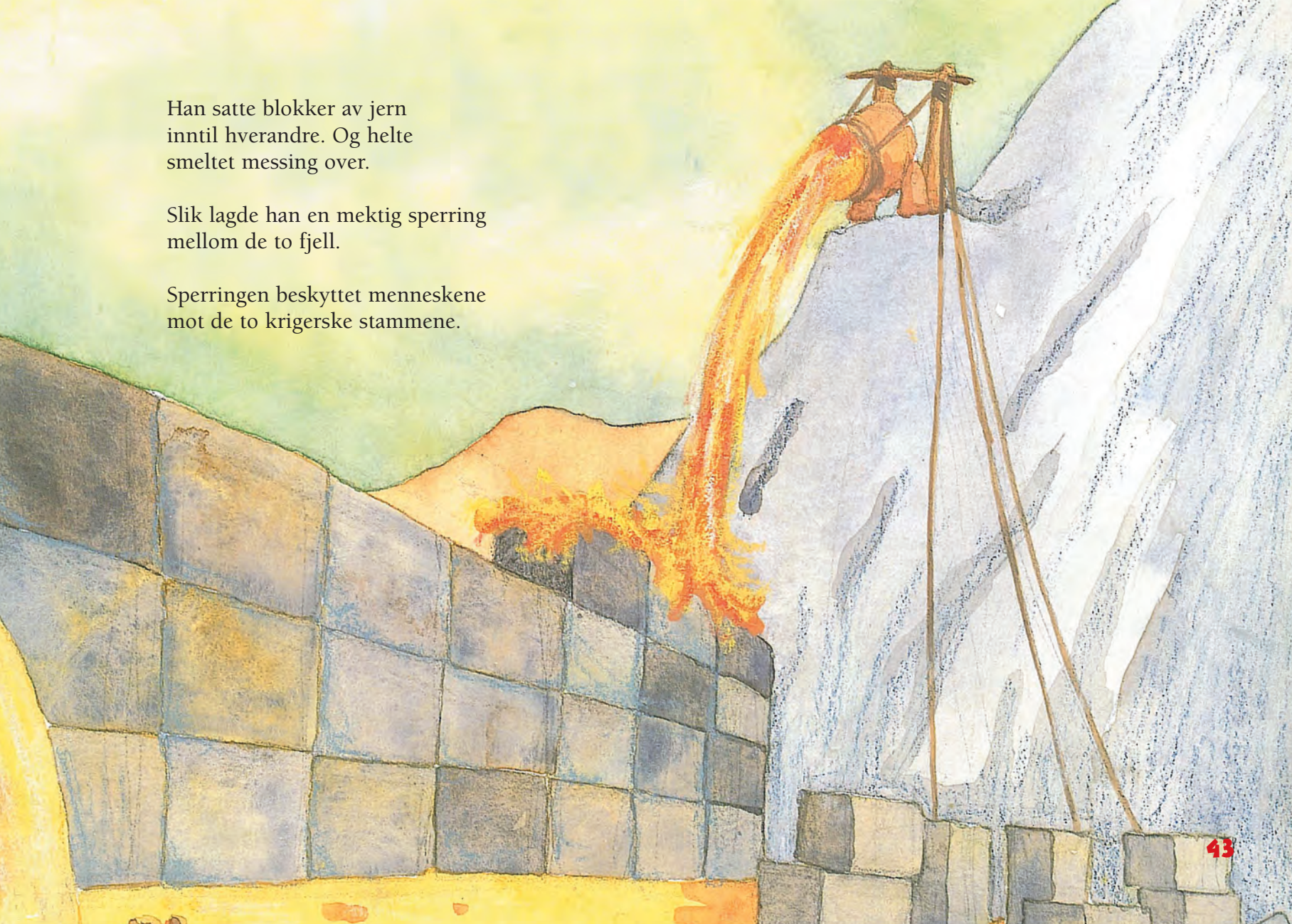
Han ville reise en
beskyttende
vegg.

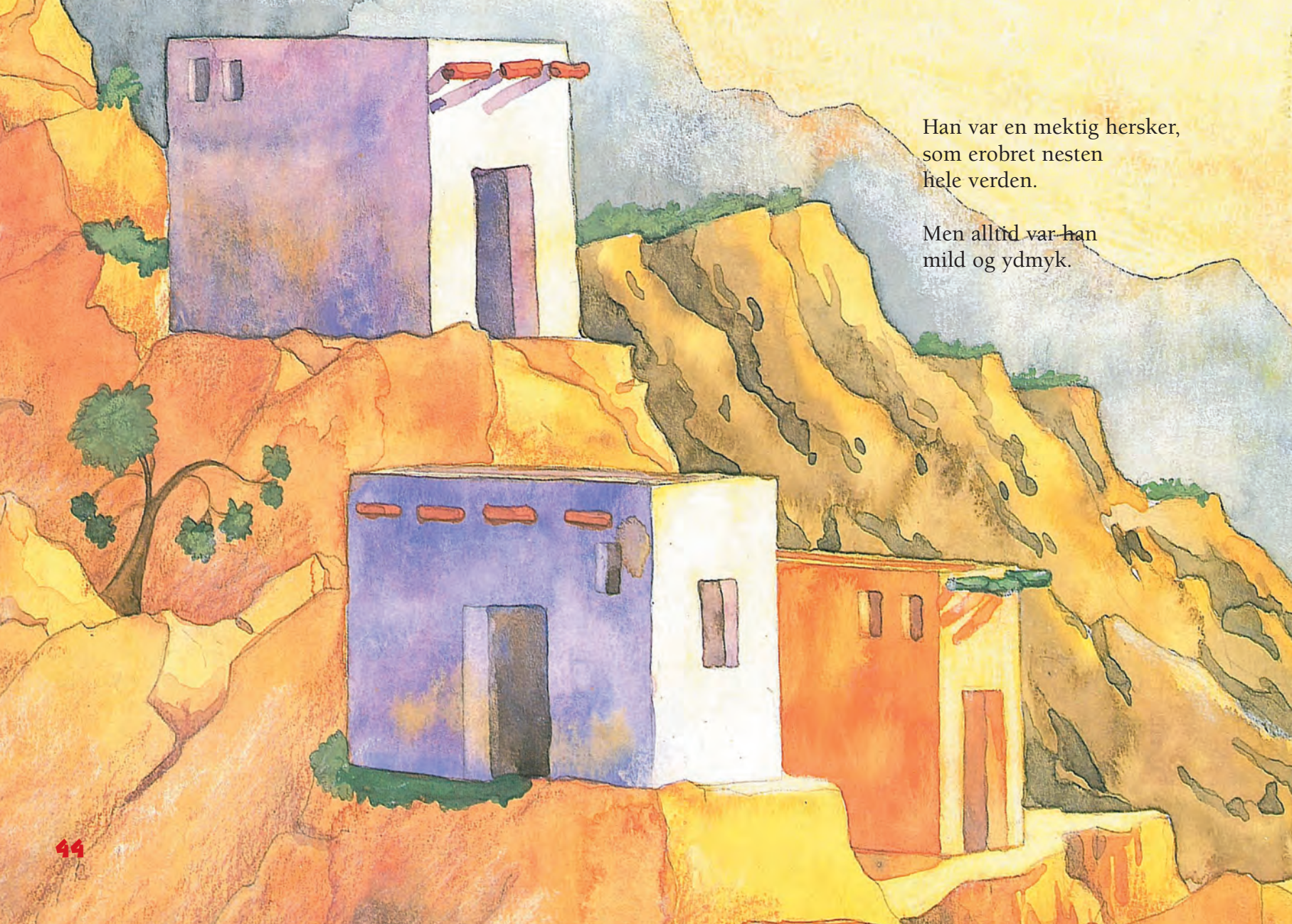


Han satte blokker av jern
inntil hverandre. Og helte
smeltet messing over.

Slik lagde han en mektig sperring
mellom de to fjell.

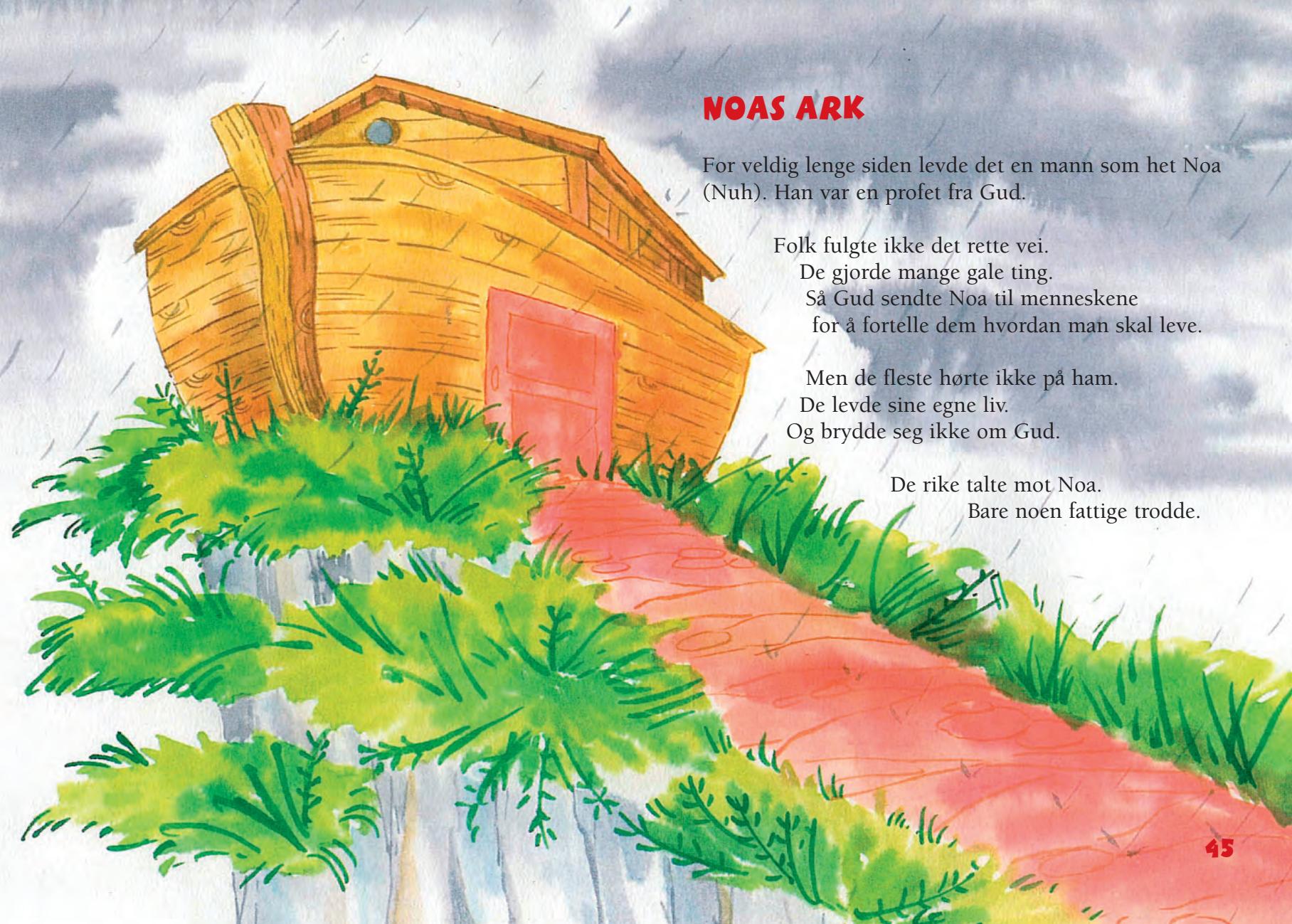
Sperringen beskyttet menneskene
mot de to krigerske stammene.





Han var en mektig hersker,
som erobret nesten
hele verden.

Men alltid var han
mild og ydmyk.



NOAS ARK

For veldig lenge siden levde det en mann som het Noa (Nuh). Han var en profet fra Gud.

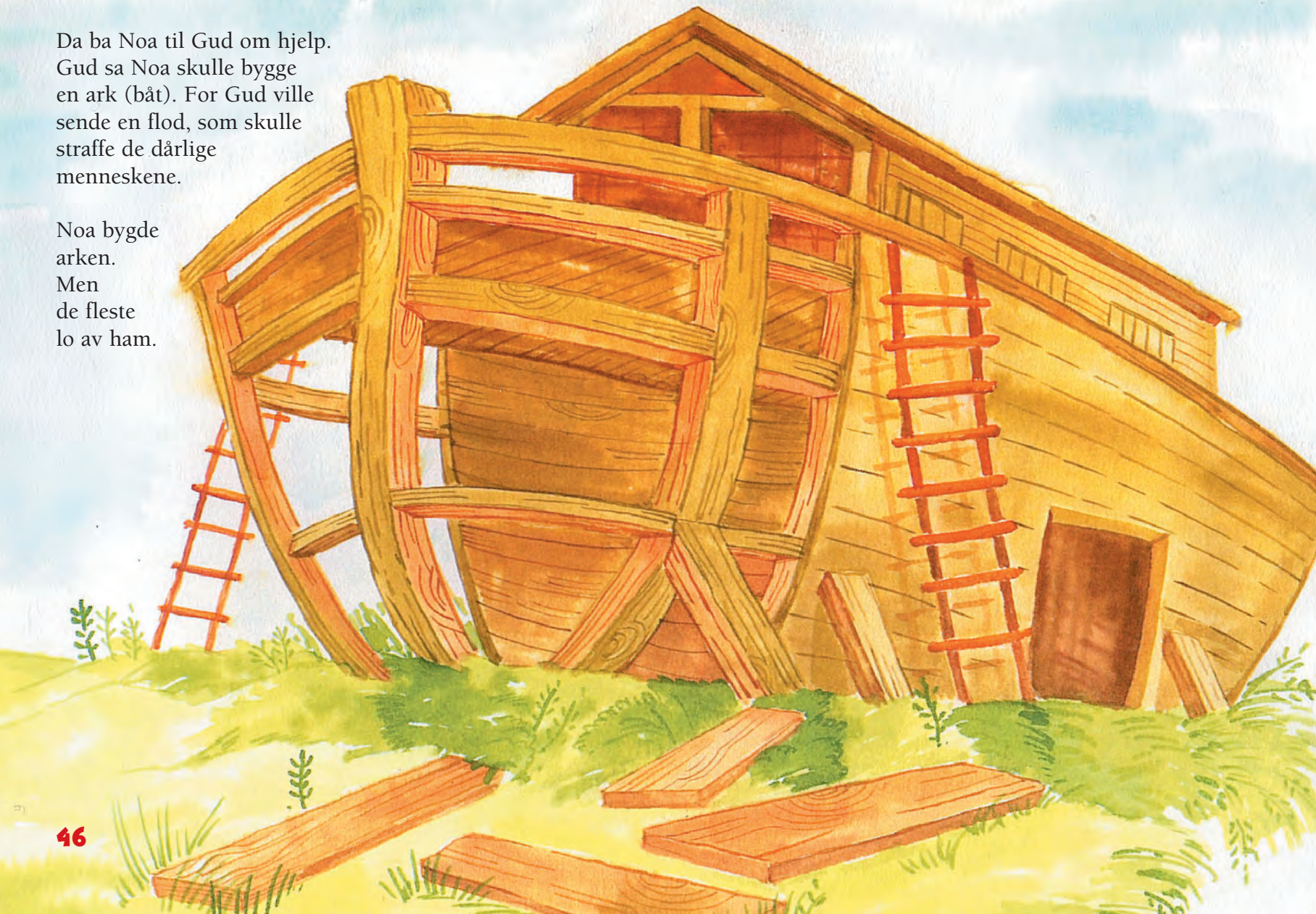
Folk fulgte ikke det rette vei.
De gjorde mange gale ting.
Så Gud sendte Noa til menneskene
for å fortelle dem hvordan man skal leve.

Men de fleste hørte ikke på ham.
De levde sine egne liv.
Og brydde seg ikke om Gud.

De rike talte mot Noa.
Bare noen fattige trodde.

Da ba Noa til Gud om hjelp.
Gud sa Noa skulle bygge
en ark (båt). For Gud ville
sende en flod, som skulle
straffe de dårlige
menneskene.

Noa bygde
arken.
Men
de fleste
lo av ham.





Arken ble ferdig, og Noa sa til dem som trodde,
at de skulle gå inn i arken.

Gud hadde befalt Noa å bringe fugler og dyr inn i arken,
hann og hunn, et par av alle slag.
Og det ble litt av en jobb!

Men Noa og andre som
trodde, gjorde det Gud sa.

De tok med mat
til dem også.

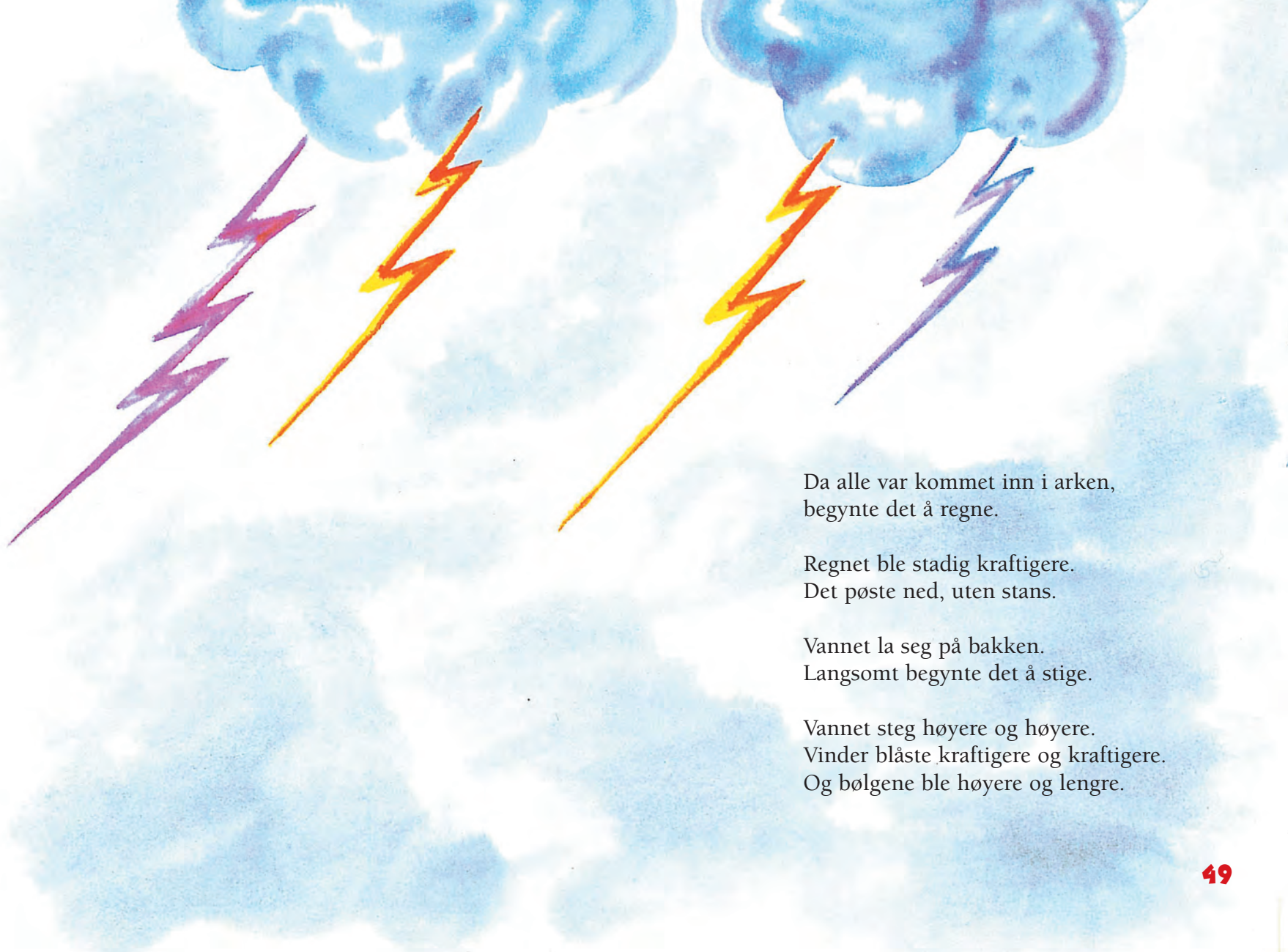




Her ser du noen fugler og dyr
på vei inn i arken.
Mange flere var også med.

Kan du navnene på fuglene og dyrene,
på norsk, og kanskje
andre språk?





Da alle var kommet inn i arken,
begynte det å regne.

Regnet ble stadig kraftigere.
Det pøste ned, uten stans.

Vannet la seg på bakken.
Langsomt begynte det å stige.

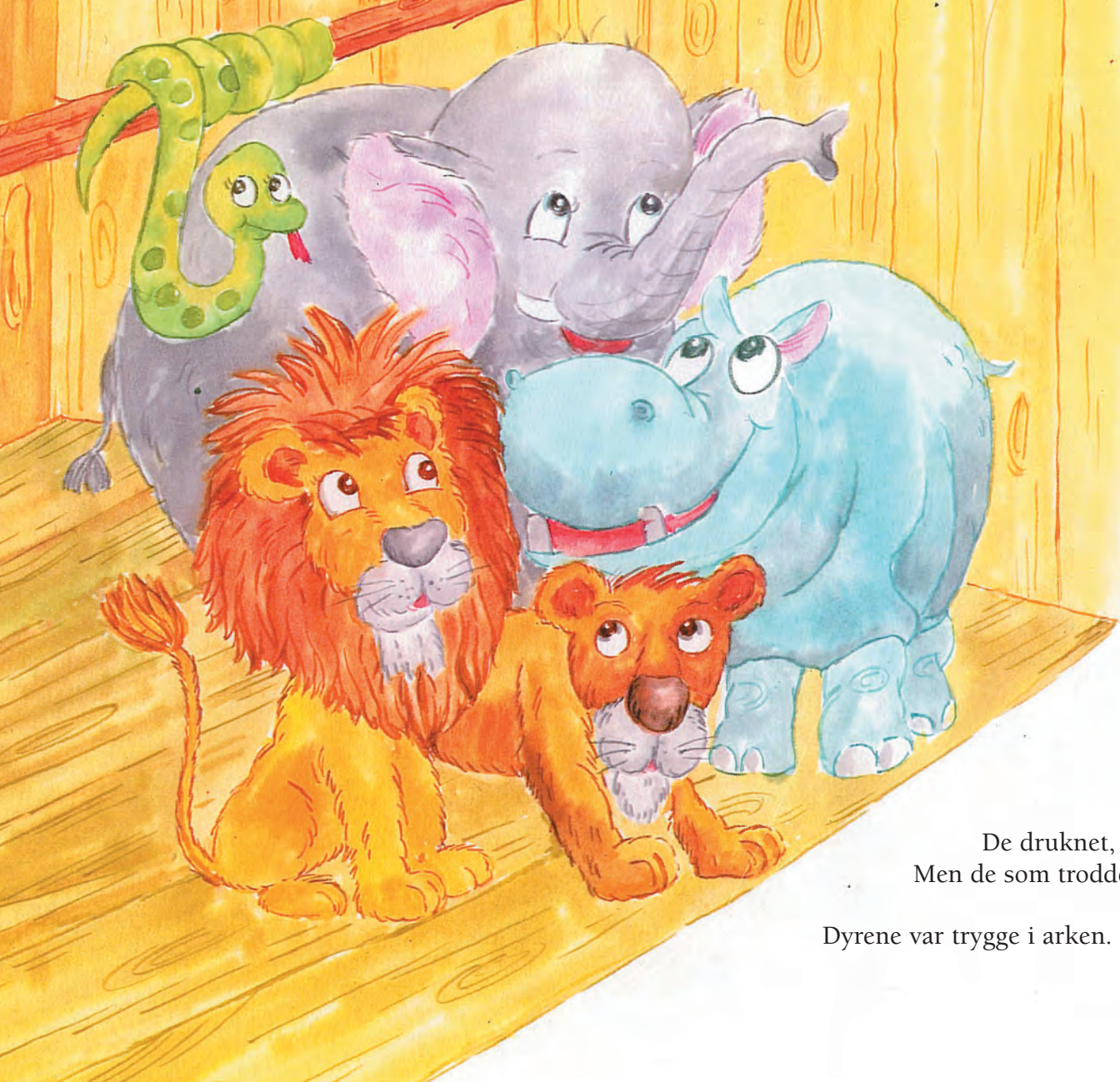
Vannet steg høyere og høyere.
Vinder blåste kraftigere og kraftigere.
Og bølgene ble høyere og lengre.

Gud sa himmelen skulle åpne seg,
og grunnen revne.
Det kom vann fra
alle kanter.

Arken ble løftet på bølger, som var
så store som fjell!

Vann fylte daler, og dekket åser.
Hele verden så ut som en sjø.





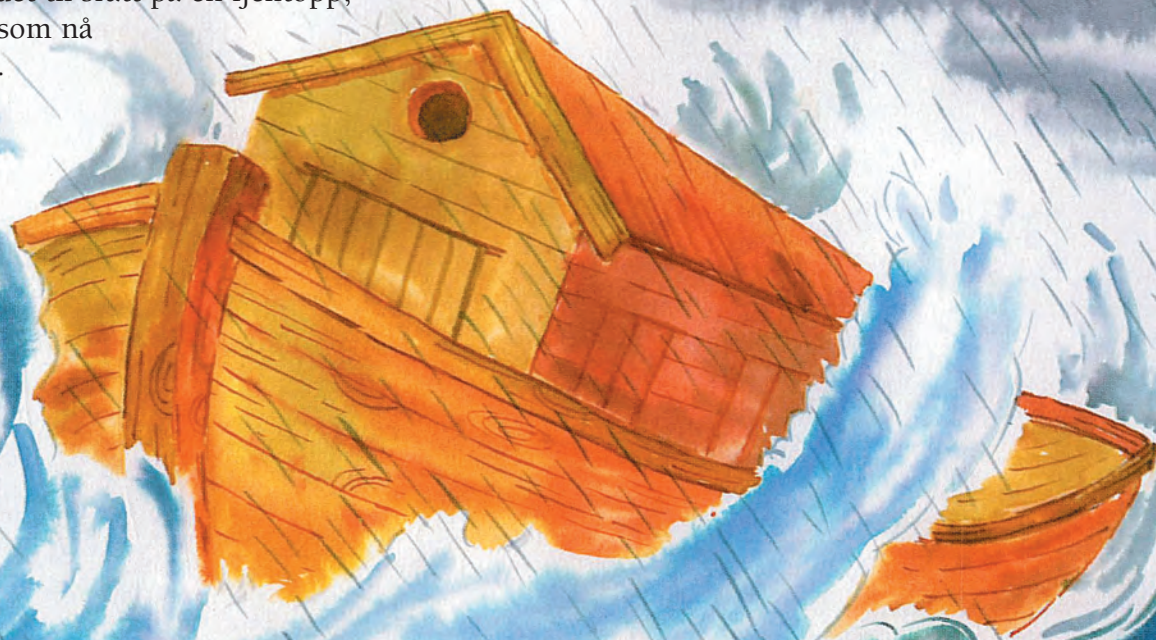
De druknet, som vendte ryggen til Noa.
Men de som trodde, ble reddet.

Dyrene var trygge i arken.

Gud sa jorden skulle trekke til seg vannet.
Og himmelen stanse regnet.
Vannet begynte å synke. Skyene blåste bort.

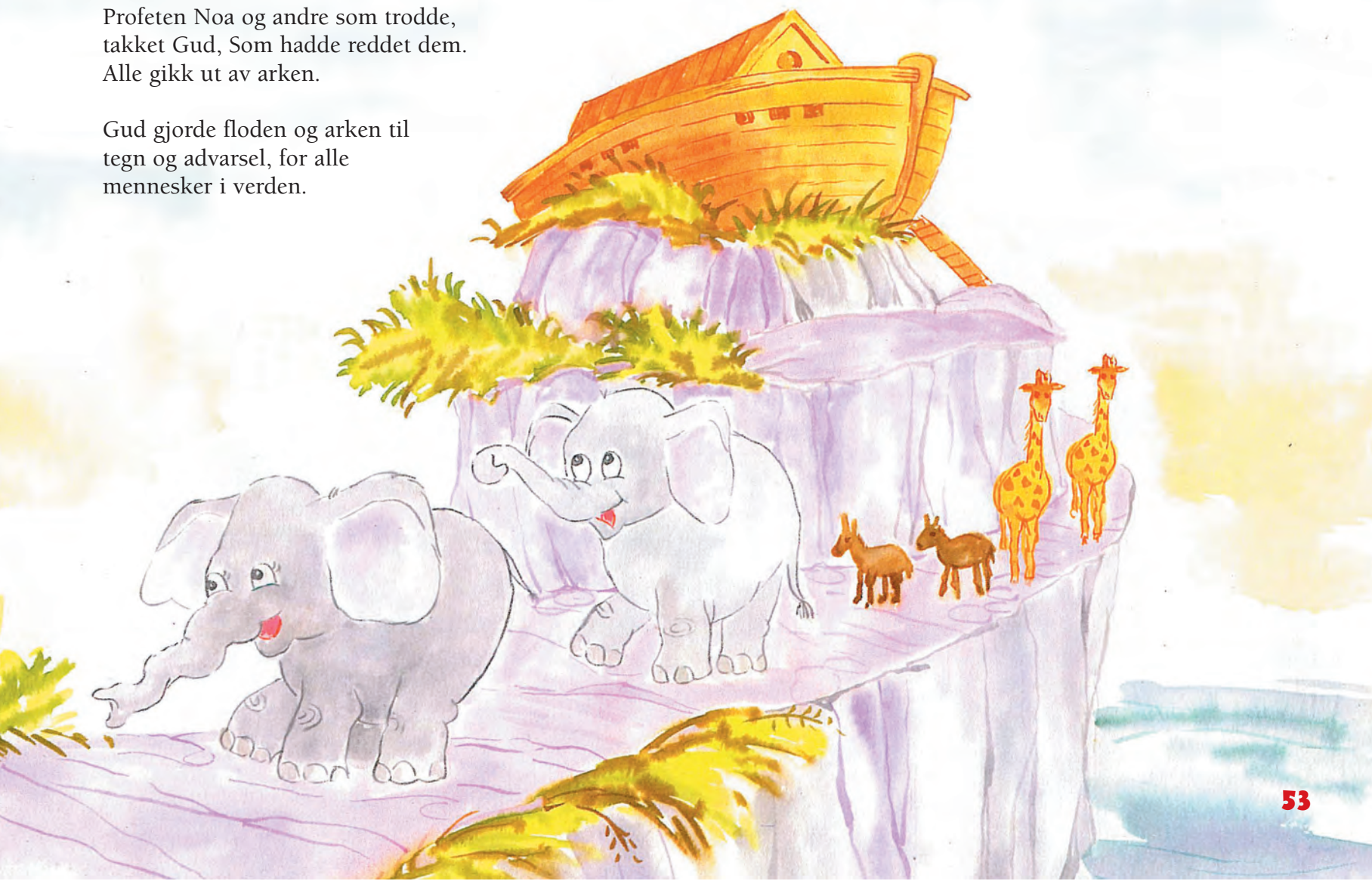
Fjelltopper kom til syne.
De hadde vært dekket av vann.

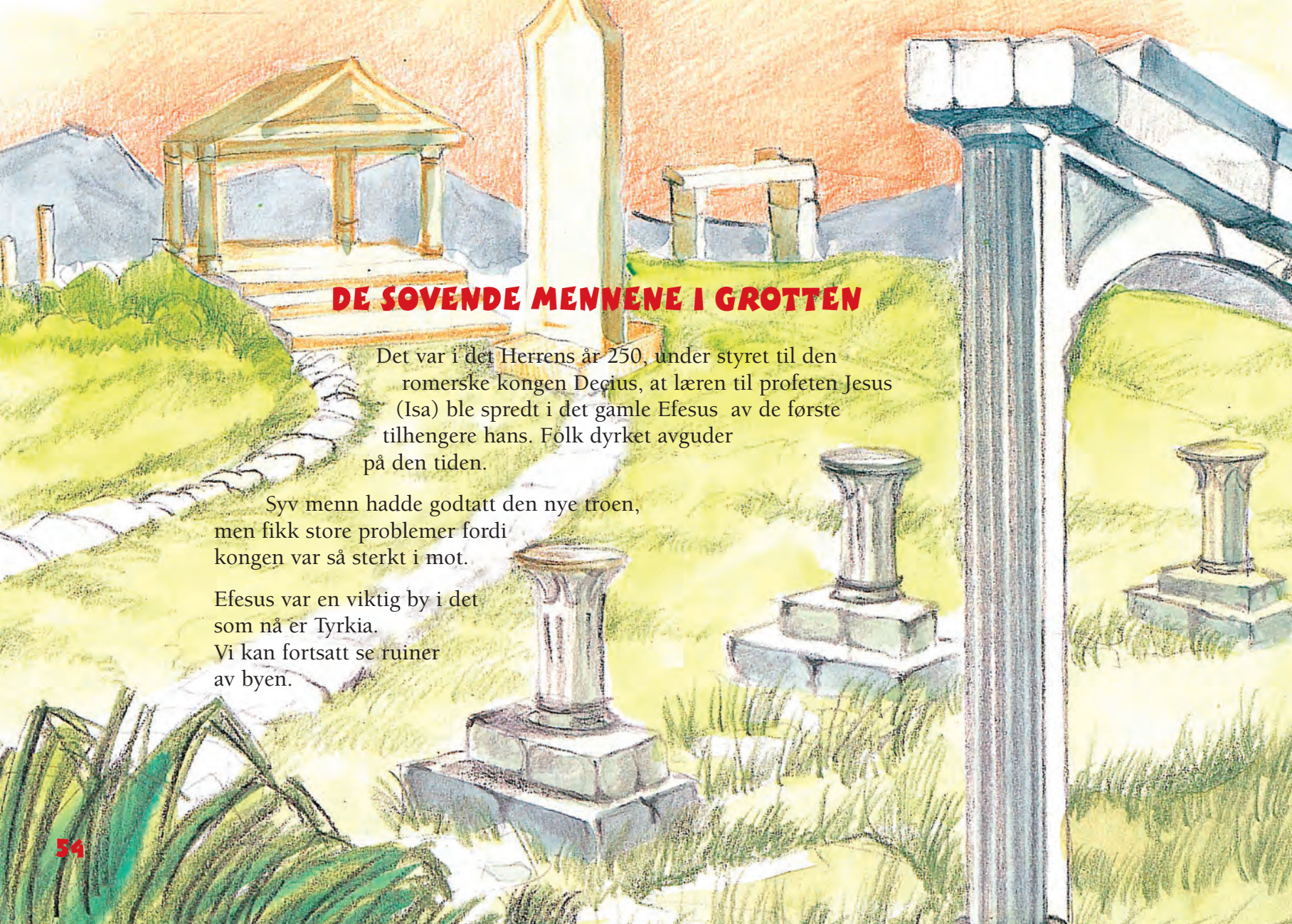
Arken strandet til slutt på en fjelltopp,
i det landet som nå
heter Tyrkia.



Profeten Noa og andre som trodde,
takket Gud, Som hadde reddet dem.
Alle gikk ut av arken.

Gud gjorde floden og arken til
tegn og advarsel, for alle
mennesker i verden.





DE SOVENDE MENNENE I GROTTEN

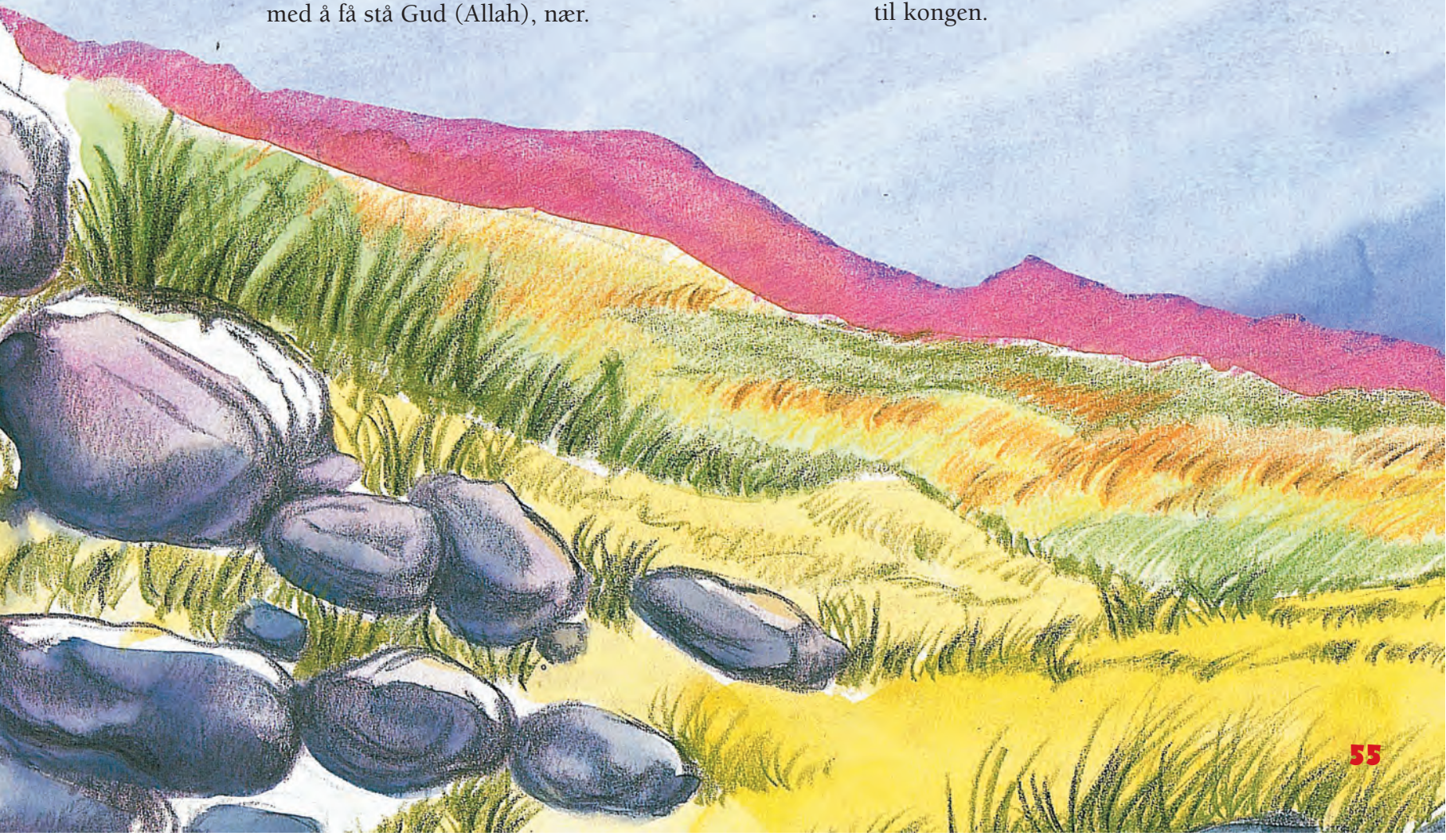
Det var i det Herrens år 250, under styret til den romerske kongen Decius, at læren til profeten Jesus (Isa) ble spredt i det gamle Efesus av de første tilhengere hans. Folk dyrket avguder på den tiden.

Syv menn hadde godtatt den nye troen, men fikk store problemer fordi kongen var så sterkt i mot.

Efesus var en viktig by i det som nå er Tyrkia. Vi kan fortsatt se ruiner av byen.

De syv mennene talte varmt for troen.
De holdt fryktløse taler, og ga alt de eide
for å kunne følge Jesus sin vei.
Av den grunn ble de æret
med å få stå Gud (Allah), nær.

Da de unge, troende mennene fikk høre
at soldater var på jakt etter dem,
flyktet de ut av byen. De søkte tilflukt
i en grotte, langt borte fra grusomhetene
til kongen.

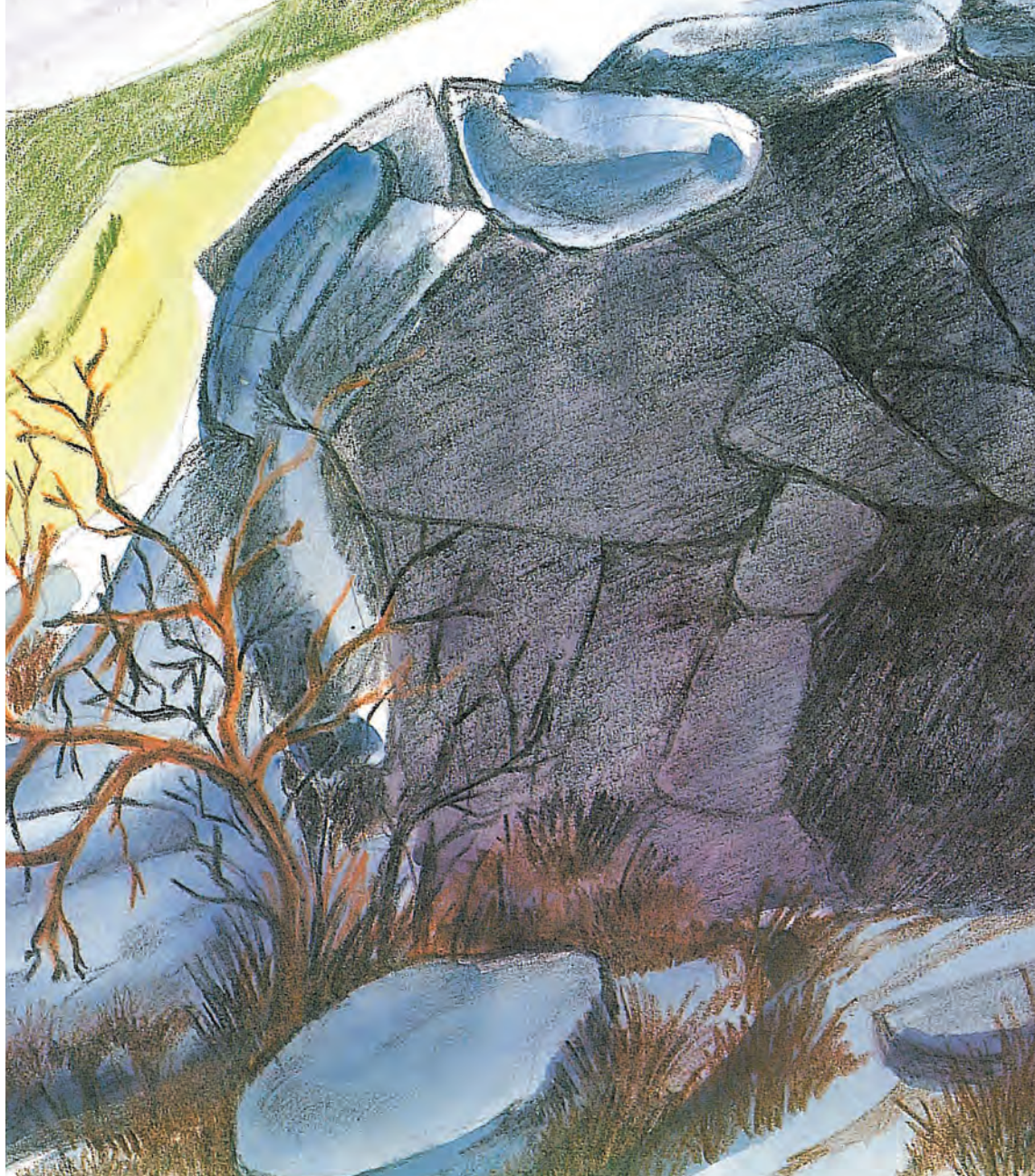


Mennene ba til Gud og sa:
«Herre, vis nåde og redd våre liv!»
De gråt, og ba Gud om hjelp.

Gud hørte bønnene deres.
Han lot dem falle i dyp søvn.
Og så dyp var søvnen at
den varte i to hundre år!
Mennene våknet ikke
en eneste gang. De
verken spiste eller drakk.
Og lagde heller ingen lyd.

Men det hendte noen ganger,
at de snudde seg fra den ene
siden til den andre.

Hunden deres, Kitmir,
var med. Den sov med
hodet på potene sine,
ved inngangen til grotten.



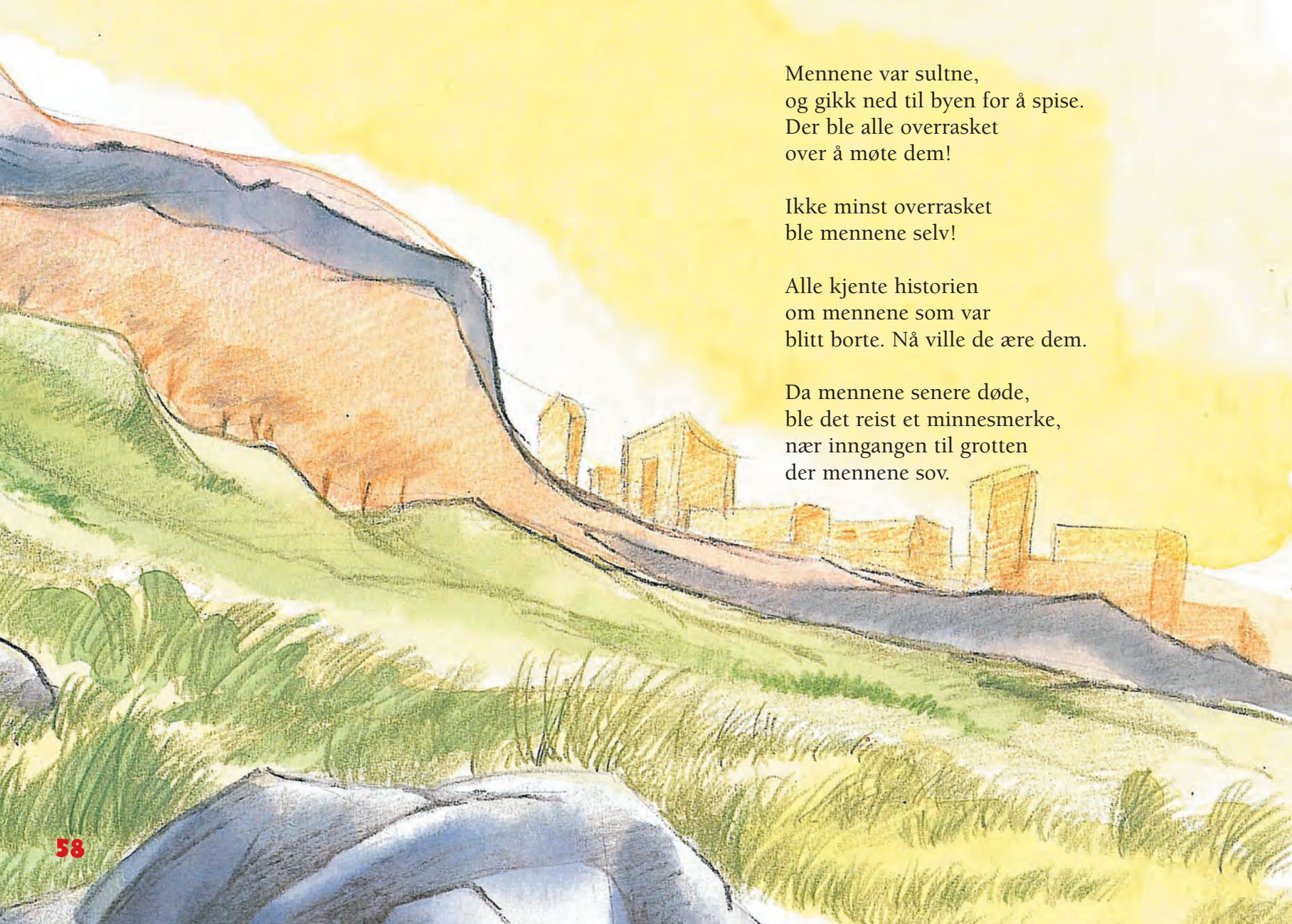


Grotten var så godt gjemt i villmarken
at selv ikke lys slapp inn!
Gud hadde gjort stedet
skummelt og skremmende,
så folk ville ha rømt
om de kom dit.

I to hundre år sov mennene.
Samtidig skjedde store forandringer.
Den grusomme kongen døde,
og den nye ble tilhenger av Jesus.
Folk sluttet å dyrke avguder.

Da bestemte Gud Seg for å
vekke de sovende mennene.

Mennene sto opp fra sin lange søvn.
De strekte på armer og ben.
En av dem sa: «Hvor lenge
kan vi ha ligget her?»
En annen svarte:
«Knappt en dag, tenker jeg.»
De hadde ligget der i to hundre år!

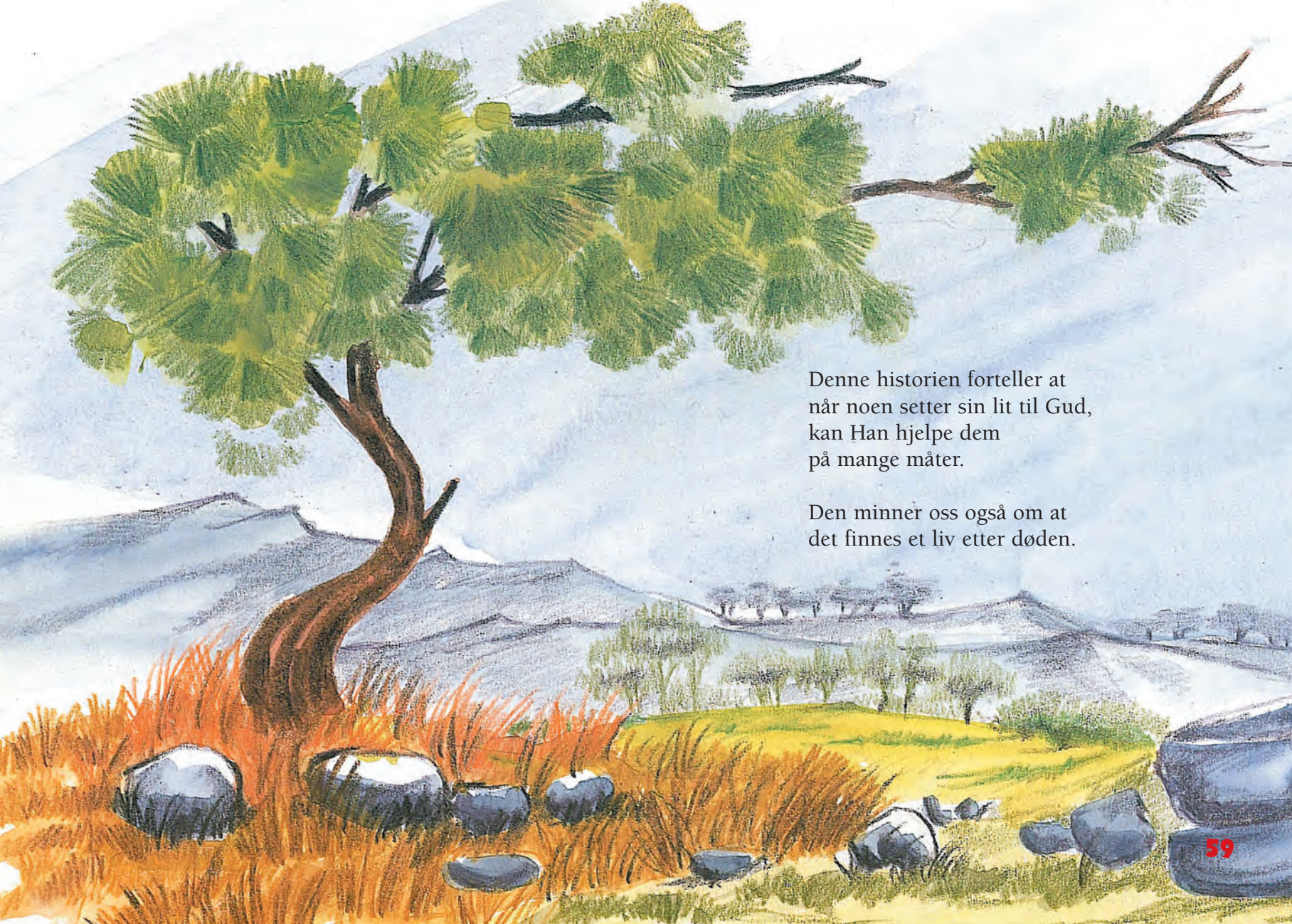


Mennene var sultne,
og gikk ned til byen for å spise.
Der ble alle overrasket
over å møte dem!

Ikke minst overrasket
ble mennene selv!

Alle kjente historien
om mennene som var
blitt borte. Nå ville de ære dem.

Da mennene senere døde,
ble det reist et minnesmerke,
nær inngangen til grotten
der mennene sov.



Denne historien forteller at
når noen setter sin lit til Gud,
kan Han hjelpe dem
på mange måter.

Den minner oss også om at
det finnes et liv etter døden.

Denne illustrerte boka inneholder ti forskjellige fortellinger,
hentet fra Koranen. *Tenk og forstå!* sier Koranen.
Her er fortellinger å tenke over for barn,
såvel som for voksne.

Fortellinger fra Koranen for barn inneholder:

Gud skapte verden • To brødre • Guds venn • Abraham
skal ofre Ismail • Abraham bygger Kaba • En from mann
og familien hans • I hvalfiskens buk • Jernveggen • Noas
ark • De sovende mennene i grotten

ISBN 978-82-92061-24-4



9 788292 061244

URTEHAGEN